

JULI/AUGUSTUS 1981

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

CHARLES

**Kroonprins
van een
uitverkoren
vorstengeslacht**



de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

14e jaargang No. 7

juli/augustus 1981

ARTIKELEN

Amerika en Europa — De onenigheid begint	3
Onlangs bekend geworden: Europese blauwdruk voor vrede in het Midden-Oosten	7
U en uw „geestelijke computer”	9
De economische problemen der wereld zullen uiteindelijk worden opgelost	11
De wezenlijke waarde van het Britse vorstenhuis	14
De ernstigste vorm van kanker — Genezing gevonden!	23

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Van onze lezers	25

BIJ ONZE OMSLAG

Een staaltje van echte camerakunst. Charles, Prins van Wales straalt hier als het ware de warmte van de monarchie uit. In deze buitenopname ziet men hoe in de eigen persoonlijkheid van de prins de betrokkenheid bij de natuur wordt weerspiegeld, die ook zijn vader heeft.

Omslagfoto: Carole Cutner — Sygma

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijft naar:

• *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Engeland AL2 2EG

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1981 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden. PRINTED IN ENGLAND BY AMBASSADOR PRESS, ST. ALBANS

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:

Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:

Gene H. Hogberg

Redacteurs:

Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redacteurs:

Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, John R. Schroeder, Richard H. Sedliacik, Michael A. Snyder

Redactie-assistenten:

Charlene Bentley, Debbie Burbach, Betty Foglesong, Werner Jebens, Suzie Kelenske, Janice Roemer, Jeff Zhorne

Kopijredacteur:

Peter Moore

Vormgeving:

Randall Cole, Phil Gray, Greg Sandilands, Minette Collins Smith

Fotoarchief:

Hal Finch

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Alfred Hennig, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij:

Hoofd productie: Roger G. Lipross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:

Leroy Neff

Internationale edities:

Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder; *Frans:* Dibar Apartian; *Nederlands:* Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair



Persoonlijk van...

„Bloed, zwoegen, tranen en zweet”

Dit gesprek met onze lezers gaat — met verschuldigde eerbied aan wijlen Sir Winston Churchill — over „bloed, zwoegen, tranen en zweet”.

In Englands donkerste uur in de Tweede Wereldoorlog, heeft de radiorede waarin premier Churchill zijn volk alleen maar „bloed, zwoegen, tranen en zweet” kon toezeggen, de natie gered. Deze woorden raakten de Britten in het hart. Als met een elektrische schok gaven ze het volk nieuwe hoop. Ze stimuleerden tot vastberadenheid en verwekten een grote bereidheid om alle offers en beproevingen te verduren als hun land daardoor maar behouden mocht blijven.

Even zeker als het destijds voor Engeland een zaak van leven of dood gold, zo staat thans het gehele mensdom voor de vraag of het al dan niet zal blijven bestaan.

Dit is een zaak waar we liever niet aan denken: we zijn bang de werkelijkheid onder ogen te zien.

Zevenenveertig jaar geleden echter zag een handjevol onbemiddelde en eenvoudige mensen die werkelijkheid wel onder ogen. En bereidwillig boden ze aan om samen met mij er iets aan te doen, en wel door het brengen van een offer van „bloed, zwoegen, tranen en zweet”. Na verloop van tijd werden ook anderen door dit voorbeeld bezielde en sloten zich uit vrije wil bij de kleine groep aan. En nu, in het donkerste uur van de mensheid, nu bijna alle mensen op lethargische wijze weigeren de werkelijkheid onder ogen te zien, is ons behoud nabij. Een glorieuze overwinning is in zicht; de mensheid zal blijven bestaan. De vreedzame, gelukkige, welvarende *Wereld van Morgen* zal spoedig aanbreken.

De vrijwilligers, die ik hier noemde, hebben bij deze ontwikkeling een uiterst belangrijke rol gespeeld.

Hun onzelfzuchtige offers zijn eigenlijk te lang onopgemerkt gebleven. Ik vind het hoog tijd hen voor het voetlicht te halen en hun alle eer te geven die hun toekomst. Want ze hebben iets zeer opmerkelijks tot stand gebracht — iets wat nooit eerder werd gepresteerd! Iets

wat een ieder die dit blad in handen krijgt, aangaat.

Dit in vele talen verschijnend blad heeft thans een enorme lezerskring van verscheidene miljoenen. Ten overstaan van dit grote publiek wil ik nu openlijk mijn respect betuigen voor de bereidwillige dienstvaardigheid van een betrekkelijk kleine groep vrijwilligers. Want zij hebben het mogelijk gemaakt dat *u* thans dit fraai uitgevoerde tijdschrift in handen houdt. En ze hebben daarnaast nog veel meer gedaan.

Het zijn deze trouwe medewerkers, die de radio-uitzendingen van *The World Tomorrow* hebben mogelijk gemaakt, zoals ze door hun zelfopoffering ook Ambassador College te Pasadena in Californië tot stand hielpen brengen.

Dikwijls vraagt men ons: „Hoe speelt u het klaar? Hoe kunt u zo'n prachtig tijdschrift in zo'n enorme oplage uitgeven — zonder inkomsten uit advertenties en zelfs zonder abonnementsgelden?”

De hulde die ik aan dit legertje vrijwilligers wil brengen, is tevens een antwoord op die vraag.

Als ik tegen u zeg dat u zelf geen abonnementsgeld kunt betalen — het *is* namelijk al betaald — dan doe ik dat omdat ik het woord „gratis” liever niet gebruik. Strikt genomen is er niets gratis. Daarom zeggen we: „*De Echte Waarheid* kent geen abonnementsprijs.” Natuurlijk heeft *iemand* het moeten betalen, maar toch brengen we u, als lezer, niets in rekening.

Deze gang van zaken brengt de mensen in de war. Immers, nog nooit eerder heeft iemand zo gehandeld.

Betekent dit dan dat wij financiële bijdragen weigeren? Ons eerlijk antwoord luidt: neen! Maar wel weigeren we het publiek om zulke bijdragen te *vragen*. Die kleine familie van vrijwillige medewerkers is in de loop der jaren sterk gegroeid. En eerlijk gezegd houd ik deze mensen wel op de hoogte van onze financiële behoeften. Maar zeer beslist weigeren wij andere mensen te vragen of aan te moedigen om medewerker te *worden*.

Allen die tot onze groeiende kring van medewerkers behoren, werden dat *eigener beweging*.

Daarom herhaal ik hier nog eens: ofschoon niemand, ook een medewerker niet, zijn eigen abonnement kan

betalen, heeft het natuurlijk wel het nodige gekost het te produceren en bij onze lezers te brengen. Uw abonnementsgeld is reeds betaald . . . door deze medewerkers, die dit uit vrije wil zijn geworden. Hun vrijwillige gaven maken een verbluffende activiteit mogelijk waar het erom gaat vele miljoenen mensen over de gehele wereld te dienen en te helpen!

Enige tijd geleden verklaarde een toonaangevend Amerikaans tijdschrift dat — in algemene zin gesproken — de enige hoop op overleving voor de mensheid nog slechts is gelegen in de kracht van een „Sterke Hand” ergens vandaan. Dit is voor honderd procent waar.

Er wordt hier gesproken over een *ongeziene Hand*; en wat mensen niet kunnen zien, geloven ze doorgaans niet.

Vierenvijftig jaar geleden werden mijn ogen geopend voor een lange reeks zeer ernstige, ontzuchtende zaken. Ik „zag” toen hoe het mensdom afdreef. Toen reeds begreep ik het gevaar voor het voortbestaan van de mensheid. Ik bemerkte dat profetische berichten over de toestand in de wereld werden bewaarheid. Ook las ik over de komende *oplossingen* van de wereldproblemen, tot stand gebracht door deze *ongeziene Sterke Hand*, die ergens moest wezen. Het werd mij vergund deze „Ongeziene Hand” werkelijk te „zien”. En ook werd mij toegestaan de uitdaging te „zien”, namelijk om miljoenen mensen te attenderen op de grote ernst van de crisis die de wereld doormaakt, maar ook om hen te wijzen op het goede nieuws van een gelukkige en vreedzame wereld, die binnenkort ons deel zal worden.

Een zeer kleine groep persoonlijke kennissen van mij begreep deze uitdaging ook, evenals de roeping tot een instrument van die „Ongeziene Hand” te worden. En daarbij bleek die „Ongeziene Hand” een wel bijzonder vaste, sterke en machtige Hand te zijn!

Deze kleine groep persoonlijke kennissen was arm aan aardse goederen, maar rijk gezegend waar het *wezenlijke* waarden betrof. In zekere zin hadden ze, net als ik, het gevoel

„voor de dienst te zijn opgeroepen” — toch hadden ze zich als vrijwilliger gemeld.

Dit alles gebeurde begin 1934. Zeven jaar eerder, begin 1927, was ik al op de gedachte van een tijdschrift gekomen, *The Plain Truth*. Ik woonde toen in Portland, Oregon. Ik had zelfs al een grafisch ontwerper een voorpagina voor een blad van die naam laten maken, en schreef er drie of vier artikelen voor, waarvan er slechts één ooit geplaatst is.

Pas zeven jaar later was ik in staat No. 1 van de eerste jaargang van *The Plain Truth* (het moedertijdschrift van *De Echte Waarheid*) te laten verschijnen. Dat was het februari-nummer van 1934, thuis gedrukt op een geleende stencilmachine. De stencils waren ook op een geleende schrijfmachine getikt.

Op 6 januari 1934 lukte het mij, dank zij de hulp van enkele medewerkers de eerste van een reeks radiovoordrachten te houden, die later tot het radioprogramma *The World Tomorrow* werd. De eerste uitzending werd verzorgd door een kleine 100-watt radiozender in de plaats Eugene, Oregon. De kosten daarvan bedroegen slechts 2½ dollar voor een half uur zendtijd. De eigenaar van het radiostation bracht niet eens de kostprijs in rekening. Ons handjevol medewerkers kon toen met de grootste moeite slechts \$1.38 per week bijeenbrengen. Ik ging door, met het vaste geloof dat de rest van het geld er ook wel zou komen.

We zonden in die tijd slechts één programma per week uit. In de eerste vier uitzendingen bood ik belangstellenden *The Plain Truth* aan — voor niets, want het abonnementsgeld was al betaald. Door wie? Door deze kleine groep medewerkers.

Langzamerhand kwamen nog anderen zover dat ze onze inzichten deelden. We beleefden toen de zwartste periode van de grote depressie. Het uitgeven van een doodeenvoudig gestencild „tijdschrift” en ook nog \$2.50 per week voor een half uur zendtijd, vereiste in die tijd werkelijk „bloed, zweet en tranen”.

Maar wij hadden een *opdracht!* We hadden een ontzaglijk belangrijk *doel* voor ogen! En we waren er vast

van overtuigd de juiste manier te hebben gevonden om dat doel te verwezenlijken, en wel zonder abonnementsgeld voor ons blad te verlangen en zonder het publiek bijdragen voor onze radio-uitzendingen te vragen. Alles moest geheel kosteloos worden *gegeven!*

Het begon deze medewerkers op de een of andere wijze veel beter te gaan. Ofschoon ze zeer zware financiële offers brachten, werd hun eigen economische situatie geleidelijk beter. Het leek bijna of het hun financieel *voordeel* opleverde zo'n belangrijk aandeel in het Werk voor hun rekening te nemen!

In die beginjaren was het een voortdurende strijd dit Werk gaande te houden. Maar geleidelijk werd het steeds omvangrijker en nam het in kracht en betekenis toe. Omstreeks 1942 kon men onze stem via de radio over de hele VS horen. In 1947 werd Ambassador College geboren, zij het niet zonder „barensweeën”. Er moest twee jaar lang voor worden gevochten; toen stelden enkele mensen vrijwillig hun spaargeld beschikbaar om te helpen. Het is die mensen sindsdien in financieel opzicht goed gegaan.

Geleidelijk hebben steeds meer mensen de uitdaging begrepen en zijn tot het besef gekomen dat dit grote Werk hun de kans biedt deel te hebben aan het uiteindelijke behoud van de mensheid — het aantal vrijwillige medewerkers is gegroeid.

Hier nu doet zich een werkelijk verbluffend feit voor. Onze activiteiten op velerlei terrein gaven in de eerste 35 jaar een jaarlijkse groei van 30% te zien, met uitzondering echter van één factor: de toename van het aantal medewerkers, die deze ontwikkeling mogelijk maakten. Het verrichten van het Werk vergt geld. In die 35 jaar namen onze uitgaven ten behoeve van het Werk uiteraard ook met 30% per jaar toe. Dat betekende dat het inkomen voor het Werk, door deze medewerkers bijeengebracht, ook met gemiddeld 30% steeg — want we betalen onze rekeningen en onze financiële positie is gezond.

Hoe valt nu een groei van 30%
(Zie verder pagina 26)

AMERIKA en EUROPA

De onenigheid begint

door Gene H. Hogberg

Amerika en West-Europa drijven uit elkaar. Washington beschuldigt de Westeuropese leiders ervan voor het „pacifisme” te bezwijken. De Europeanen op hun beurt waarschuwen voor de ernstige gevaren van een ineenstorting van de ontspanningspolitiek. Waar zal dit transatlantische meningsverschil op uitlopen?

Tussen de Verenigde Staten en de landen van West-Europa begint zich een gevaarlijke kloof te openen over de vraag hoe er moet worden omgesprongen met de voortdurend toenemende militaire macht van de Sovjets.

Wat op het spel staat, is het voortbestaan van de Noord-Atlantische Verdrags Organisatie, de NATO — een uniek verbond dat nu al meer dan drie decennia lang de veiligheid van 15 landen aan beide zijden van de Atlantische Oceaan heeft gegarandeerd. Zonder de NATO zouden niet alleen West-Europa maar ook de Verenigde Staten, Engeland en Canada in groot gevaar kunnen komen. En dat is nu precies die bedreiging van de Engelstalige



Foto door Wide World

DE MINISTERS van Defensie Apel (W.-Duitsland), Weinberger (VS), Secr.-Generaal van de NATO Luns en de Britse minister van Defensie Nott tijdens NATO-conferentie in Bonn. Weinberger's krachtige taal inzake de Westerse defensie verontrustte vele Europeanen.

wereld waarop de bijbelse profetie doelt.

„Haviken” contra „Pacifisten”

De transatlantische kloof heeft zich verbreed sedert in Washington de Reagan-regering aan de macht kwam. Het nieuwe team probeert het in de hele wereld verloren gegane Amerikaanse prestige te herwinnen. In het bijzonder betekent dit „stand houden tegen de Russen”, nadat men jarenlang berust had in de toenemende binnenlandse macht van de Sovjets

en in hun imperialistische expansie in de hele Derde Wereld. Maar op dit punt stuit Washingtons hernieuwde vastberadenheid bijna overal in West-Europa, behalve in Frankrijk en in Italië, op tegenstand.

De Verenigde Staten, daartoe aangespoord door president Ronald Reagan, zijn van plan veel geld in de defensie te steken om een tegenwicht te vormen tegen de verbijsterende toeneming van het wapenarsenaal van

de Sovjet-Unie en de landen van het Warschau Pact. Zij willen ook dat de Europeanen op dit punt niet zo lauw blijven, gezien het feit dat de Sovjets in snel tempo een strijdmacht van monsterachtige SS-20 raketten hebben opgebouwd, gesteund door escadrilles zeer geavanceerde „Backfire” bommenwerpers — die alle op West-Europa gericht zijn.

De geallieerden daarentegen blijven maar treuzelen, ten dele als gevolg van een andere schatting van de Sovjet-dreiging en ten dele vanwege het probleem van omhoogschietende militaire uitgaven in een tijd van economische recessie, inflatie, werkloosheid en steeds hogere rekeningen voor hun olie-importen.

De Europese leiders beklagen zich erover dat de Amerikanen te weinig begrip voor

hen en voor hun problemen hebben, en te weinig waardering voor de grote offers die zij nu reeds voor de NATO brengen. De Amerikaanse autoriteiten stellen zich naar hun mening te hard op, en komen te veel als „haviken” over. Zo waren de Europeanen bijzonder onthutst over de beschuldiging van president Reagans adviseur voor de nationale veiligheid, Richard Allen, dat in West-Europa sprake is van een toeneming van „onverholven pacifistische sentimenten”, waarin opnieuw de „verachtelijke 'Beter-rood-dan-dood' slagzin van een generatie geleden” wordt gehoord.

Het optreden van de Amerikaanse minister van Defensie, Casper Weinberger in de begin april in Bonn gehouden bijeenkomst van de „Nuclear Planning Group” accentueerde nog eens de kloof op het gebied van de defensie.

De heer Weinberger gooide olie op het vuur door de 17 jaren van detente — waar vele Europeanen vast in geloven — af te doen als niet meer dan een truc van het Kremlin om de voortschrijdende Sovjet-wapenopbouw te maskeren. Hij ging niet in op het Europese verlangen naar een vroegtijdige discussie met de Sovjet-Unie over een inperking in zowel Oost- als West-Europa van de zogenaamde Euroraketten.

Tal van Europese leiders waarschuwden Washington dat zij hun kiezers er niet toe kunnen brengen de nieuwe generatie kruisraketten en Pershing II lange-afstands kernraket-

ten te accepteren, die de Verenigde Staten te beginnen in 1983 in West-Europa willen opstellen, wanneer de Verenigde Staten niet accoord gaan met de corresponderende onderhandelingen over wapenbeperking met de Sovjet-Unie.

Hoe ernstig is de Atlantische kloof?

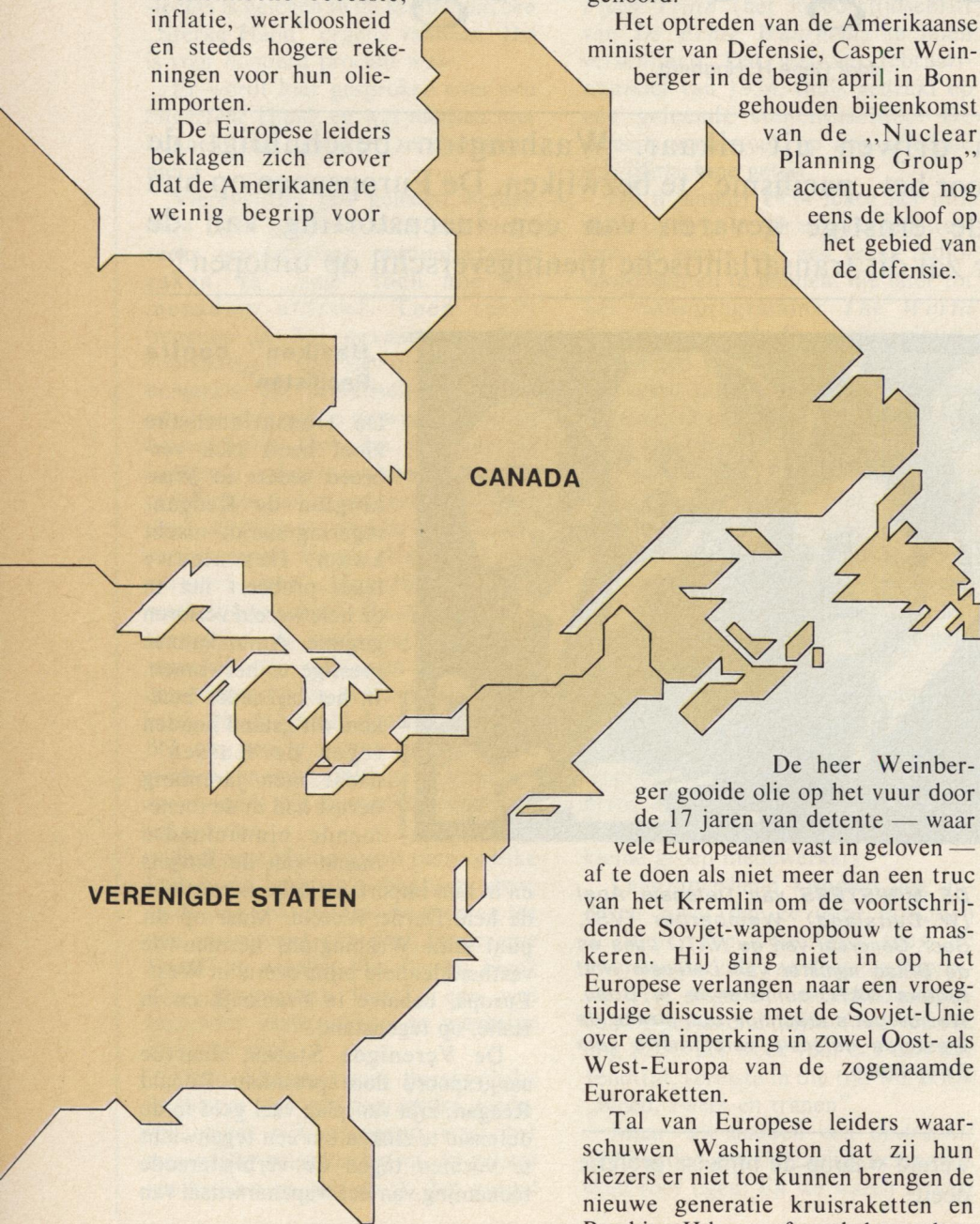
Het is nu duidelijk dat de Atlantische kloof het oppervlakkige stadium gepasseerd is, en een realiteit is geworden. Het Westduitse dagblad *Bonner Rundschau* bijvoorbeeld, berichtte dat het in Bonn geboren conflict „misschien wel een voorteken was van een *fatale splinging*”. Het invloedrijke landelijke dagblad *Die Welt* betoogde dat „de Atlantische Alliantie gevaar loopt uiteen te vallen over *grondvragen* ten aanzien van hun materiële belangen”.

Dat het hier om diepgaande vraagstukken ging werd bevestigd door de Westduitse kanselier Helmut Schmidt toen hij sprak over „het dispuut over fundamentele punten van de defensiepolitiek”.

Josef Joffe, een der oudere redacteuren van het Westduitse weekblad *Die Zeit*, beklemtoont dat er „aan de wortel van alle meningsverschillen tussen Amerikanen en Europeanen een belangentegenstelling ligt die zich niet laat bagatelliseren.”

Het meningsverschil berust hoofdzakelijk op de waarde die wordt toegekend aan ontspanning met de Sovjet-Unie. Die ontspanning of „detente” tussen Oost en West begon zo'n tien jaar geleden. Door deze politiek te volgen hoopten zowel Europeanen als Amerikanen het expansionistische streven van de Sovjet-Unie in te dammen, en wel door haar te omringen met een netwerk van wederzijdse afhankelijkheid. De opzet was, het Kremlin te verstrikken in een voortdurend sterker wordend web van handelsbetrekkingen, credietverschaffingen, technologie-overdracht en onderhandelingen inzake wapenbeheersing.

De theorie werkte niet. De militaire macht van de Sovjet-Unie bleef zich onverflauwd uitbreiden. Het Kremlin peinsde er niet over zijn steun aan de „klassenstrijd” in de wereld op te geven, ook niet in gebieden die van vitaal belang waren



voor het Westen, zoals het Midden-Oosten en Afrika.

Nadat de Sovjets in 1979 Afghanistan waren binnengerukt, reduceerden de Verenigde Staten — die zich aanvankelijk niet al te geëngageerd hadden opgesteld — hun economische betrekkingen met de Sovjet-Unie en drongen er bij de Europeanen op aan hetzelfde te doen.

Sindsdien hebben de Europeanen voortdurend tegengestribeld, omdat zij, zoals nu aan het licht komt, veel erger in het detente-web verstrikt waren dan wie ook, met inbegrip van de Sovjet-Unie.

West-Duitsland staat speciaal op de tocht. De detente stelde Bonn in staat haar *Ostpolitik* uit te voeren, die berust op het onderhouden van relaties met het communistische Oost-Europa.

Door de *Ostpolitik* kwam er aanmerkelijke verbetering in de betrekkingen tussen de beide Duitse staten. Duizenden van oorsprong tot het Westen behorende Duitsers konden uit Oost-Duitsland en andere communistische gebieden terugkeren. En sedert de doorbraak door het verdrag van 1972 namen de spanningen over Berlijn verder af.

De handel van Bonn met het Oostblok is dermate toegenomen dat zij nu een kwart van West-Duitslands buitenlandse handel omvat. En dit is kennelijk iets dat niet lichtvaardig in de waagschaal wordt gesteld.

Zelfvoldaanheid

In heel West-Europa ontwikkelt zich een splitsing tussen de politici die Amerika's leiderschap pogen te aanvaarden — en een steeds afwijzender stemming bij het publiek, die door sommigen beschreven wordt als „opkomend neutralisme” en door anderen als pure zelfvoldaanheid.

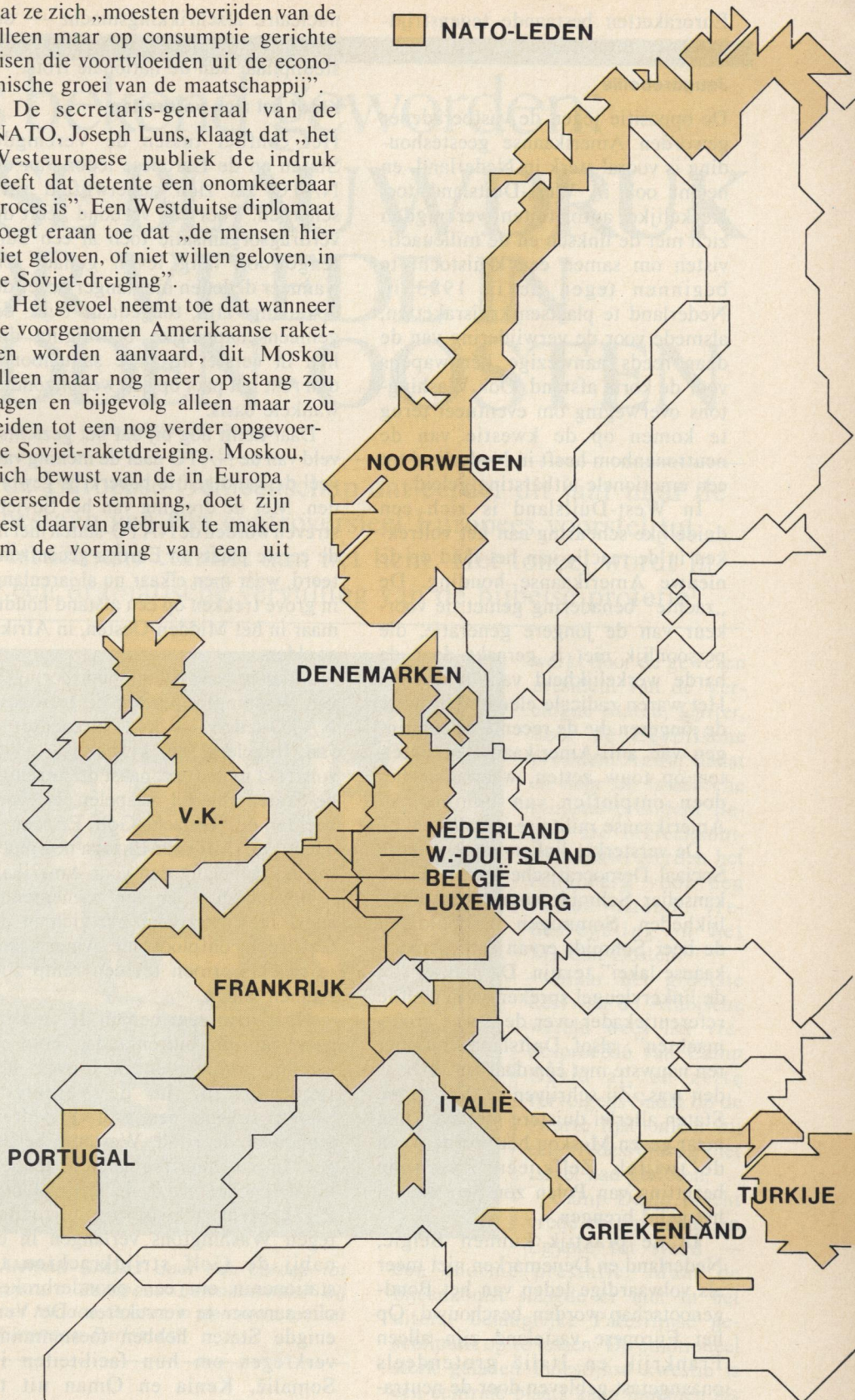
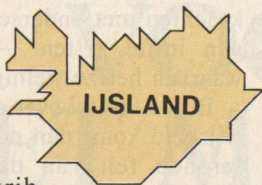
West Duitsers en andere West Europeanen zijn gewend geraakt — al te gewend geraakt — aan de vrede en de welvaart die sedert 1949 door het NATO-schild werden verschaft.

In zijn recente jaartoespraak hield de Westduitse bondskanselier Helmut Schmidt zijn landgenoten voor dat ze verwend zijn. Hij zei

dat ze zich „moesten bevrijden van de alleen maar op consumptie gerichte eisen die voortvloeiden uit de economische groei van de maatschappij”.

De secretaris-generaal van de NATO, Joseph Luns, klaagt dat „het Westeuropese publiek de indruk heeft dat detente een onomkeerbaar proces is”. Een Westduitse diplomaat voegt eraan toe dat „de mensen hier niet geloven, of niet willen geloven, in de Sovjet-dreiging”.

Het gevoel neemt toe dat wanneer de voorgenomen Amerikaanse raketten worden aanvaard, dit Moskou alleen maar nog meer op stang zou jagen en bijgevolg alleen maar zou leiden tot een nog verder opgevoerde Sovjet-raketdreiging. Moskou, zich bewust van de in Europa heersende stemming, doet zijn best daarvan gebruik te maken om de vorming van een uit



PT kaart door Minette Collins Smith

Euroraketten bestaande tegenstrijd-
macht te ontmoedigen.

Jeugdrebellie

De oppositie tegen de vastberadener
geworden Amerikaanse geesteshou-
ding is vooral sterk in Nederland, en
neemt ook in West-Duitsland toe.
Kerkelijke autoriteiten verenigden
zich met de linksen en de milieuacti-
visten om samen een kruistocht te
beginnen tegen de in 1983 in
Nederland te plaatsen kruisraketten,
alsmede voor de verwijdering van de
daar reeds aanwezige kernwapens
voor de korte afstand. Ook Washing-
tons overweging om eventueel terug
te komen op de kwestie van de
neutronenbom heeft in Nederland tot
een emotionele uitbarsting geleid.

In West-Duitsland is zich een
duidelijke scheuring aan het voltrek-
ken in de reactie van het land op de
nieuwe Amerikaanse houding. De
„zachte” benadering geniet de voor-
keur van de jongere generatie, die
persoonlijk niet is geraakt door de
harde werkelijkheid van de oorlog.
Het waren radicale elementen onder
de jongeren die de recente uitbarsting-
en van anti-Amerikaanse activitei-
ten op touw zetten, waaronder het
doen ontploffen van bommen in
Amerikaanse militaire installaties.

De versterkte linkervleugel van de
Sociaal Democratische Partij plaatst
kanselier Schmidt voor grote moei-
lijkheden. Sommigen beschuldigen
de heer Schmidt ervan een „Ameri-
kaanse lakei” te zijn. De politici van
de linkervleugel spreken in hetzelfde
referentiekader over de „twee groot-
machten”, alsof Duitslands lot niet
ten nauwste met één daarvan verbon-
den was. Zij schrijven de Verenigde
Staten allerlei duistere motieven toe,
maar geven Moskou het voordeel van
de twijfel. Zelfs een Russische
bezetting van Polen zou hen niet in
het gelid brengen.

In de praktijk kunnen België,
Nederland en Denemarken niet meer
als volwaardige leden van het Bond-
genootschap worden beschouwd. Op
het Europese vasteland zijn alleen
Frankrijk en Italië grotendeels
onaangetast gebleven door de neutra-
listische stroming.

Frankrijk is slechts in naam lid van
de NATO, want het behoudt de
volledige zeggenschap over zijn
strijdkrachten. Zijn onafhankelijke

nucleaire afschrikkingsmacht — de
force de frappe — vormt een
steunpilaar van de nationale trots.

Kloof zal zich verbreden

Het conflict tussen de Verenigde
Staten en de Europese leden van de
NATO zal zich ongetwijfeld ver-
scherpen. Voor een verbond heeft de
verdragsorganisatie toch al een bui-
tengewoon lang leven gehad. En
wanneer de leden niet langer dezelfde
opvatting zijn toegedaan over de
gemeenschappelijke bedreiging die
hen in eerste instantie samenbond,
dan rust het pact op een wel bijzonder
wankele basis.

Daar komt nog bij dat het gezichts-
veld van de NATO naar de mening van
veel deskundigen te beperkt is gewor-
den. Met de dreiging van het Sovjet-
streven worden de NATO-staten niet in
de eerste plaats in Europa geconfron-
teerd, waar men elkaar nu al jarenlang
in grove trekken op een afstand houdt,
maar in het Midden-Oosten, in Afrika
en elders.

Maar in weerwil van aansporingen
van Washington voelen de Europese
NATO-leden — met uitzondering
van Engeland en Frankrijk — er
volstrekt niets voor, naast de Verenig-
de Staten een rol te spelen, bijvoor-
beeld in de Perzische Golf. En toch is
olie uit de Golf voor Europa nog meer
van levensbelang dan voor Amerika.

Bovendien is er een toenemende
angst in Europa dat het zich in de
Golf-regio ontplooiende Amerikaanse
machtsvertoon tot een ramp zou
kunnen leiden.

Naar men zegt nemen de ontwer-
pers van de buitenlandse politiek
van de geallieerden in Europa het
standpunt in, dat de Verenigde
Staten weleens een grotere bedrei-
ging voor de vitale Westerse belan-
gen in dit olierijke gebied zouden
kunnen vormen dan de Sovjet-Unie.
Zij kanten zich in het bijzonder
tegen Washingtons verlangen in of
nabij de Golf strijdkrachten te
stationeren om een ononderbroken
olie-aanvoer te verzekeren. De Ver-
enigde Staten hebben toestemming
verkregen om hun faciliteiten in
Somalië, Kenia en Oman uit te
breiden. De grootste basis in de
regio zal wat verderop komen te
liggen, op het Britse eiland Diego
Garcia in de Indische Oceaan.

In Europa groeit de bezorgdheid,

dat een nog duidelijker zichtbare
Amerikaanse aanwezigheid de regio
op de een of andere manier zou
kunnen „destabiliseren”. In de Lon-
dense *Sunday Telegraph* merkt
Peregrine Worsthorne (geroemd als
de Britse topjournalist van het jaar
1980) op dat er „gerede twijfel
bestaat of Amerika wel in staat moet
worden geacht conventionele strijd-
krachten met onderscheidingsvermogen
in te zetten — in een regio
waarvan het zo weinig weet”.

Bij de twijfel over de Amerikaanse
wijsheid komt dan nog het ontchuch-
terende feit van de Amerikaanse
nederlagen en blunders sedert de
patstelling in de Koreaanse oorlog:
het Varkensbaai-fiasco van 1961; de
afschuwelijke nederlaag in Vietnam;
de mislukte reddingsoperatie in Iran.
Mislukkingen die nauwelijks ge-
schikt zijn vertrouwen in te boezem-
men. De journalist Worsthorne voegt
daaraan toe: „Juist omdat er zo
ontzaglijk veel op het spel staat,
dienen vergissingen tot elke prijs te
worden voorkomen . . . De Perzische
Golf is voor West-Europa van levens-
belang, veel sterker dan bijv. Cuba of
Vietnam. Een Varkensbaai-achtige
blunder in dat gebied zou werkelijk
ons einde betekenen. Toch is dit het
soort Amerikaanse blunder dat de
Westeuropeanen met reden vrezen in
de Perzische Golf.”

Deze „olie-angst”, aldus merkt
Worsthorne op, „komt bij het formi-
dabele neutraliteitsvirus” dat zich
door heel Europa aan het verspreiden
is. En vanwege deze toenemende
twijfels is men in West-Europa in
toenemende mate geneigd de Sovjet-
Unie „haar gang te laten gaan” bij
een eventuele dreigende opstelling
jegens het Midden-Oosten, liever dan
te vertrouwen op een machtsvertoon
van de Verenigde Staten, met alle
daaraan verbonden onzekerheden.
Het is niet helemaal het oude
„Beter-rood-dan-dood”-syndroom,
merkt Worsthorne op, maar veeleer
„Beter-rood-dan-bankroet”.

Europese Derde Macht?

Het patroon van de onbelemmerde
groei van de militaire macht der
Sovjets, het zwalkende Westeurope-
se neutralisme en het wantrouwen in
Amerikaanse bescherming kan zich
slechts in een van twee richtingen

(Zie verder pagina 24)

Onlangs bekend geworden: EUROPESE BLAUWDRIJK VOOR VREDE IN HET MIDDEN-OOSTEN

door Keith W. Stump

Een geheim document van de Europese Gemeenschap dat eerder dit jaar naar de pers uitlekte, brengt het bestaan van een controversieel Europees voorstel tot regeling van het Arabisch-Israëlische conflict aan het licht. Het toneel wordt in gereedheid gebracht voor een dramatische vervulling van de bijbelse profetie!

De afgelopen maanden zijn veel Westeuropese topdiplomaten en buitenlandse politieke leiders onofficieel tot een belangrijke gevolgtrekking gekomen.

Voor het grootste deel hebben zij geweigerd hun meningen in het openbaar uit te spreken. Maar de essentie van hun denken is duidelijk:

Het door de Verenigde Staten gesponsorde, in Camp David opgestelde vredesproces voor het Midden-Oosten moet naar hun mening als *dood* worden beschouwd. Niet alleen maar „in een impasse geraakt”, tijdelijk „op stal gezet” of „op een zijspoor gerangeerd”, zoals de Westerse pers het soms stelt, maar *dood*!

In plaats daarvan bieden Europese diplomaten een controversieel nieuw alternatief — dat men eerder dit jaar naar de pers liet „uitlekken” en dat vervolgens werd gepubliceerd.

Alles wijst er nu op dat er in de voor ons liggende maanden belangrijke besluiten inzake de Europese



Alan Mingam — Gamma / Liaison

ANWAR SADAT doet een oproep tot grotere Europese betrokkenheid bij het Midden-Oosten in een rede tot het Europese Parlement.

voorstellen zullen worden genomen.

Camp David ineengestort?

De overeenkomsten van Camp David werden in september 1978 uitge-

werkt door de gewezen president van de Verenigde Staten, Carter, door de Egyptische president Anwar Sadat en door de Israëlische minister-president Begin. De overeenkomsten construeerden het raamwerk voor een veelomvattende vredesregeling in het Midden-Oosten.

Maar het grootste deel van de Arabische wereld wees het vredesprocédé van Camp David af, en zette vervolgens Sadat op de zwarte lijst omdat hij een vredesverdrag met Israël had gesloten.

Camp David bracht vrede tussen Israël en Egypte tot stand —

een enorme prestatie. Maar de bijeenkomst slaagde er niet in het uiterst belangrijke Palestijnse geschilpunt op te lossen. De emotioneel sterk geladen Palestijnse kwestie is een centrale plaats gaan innemen als het sleutelvraagstuk in het Arabisch-Israëlische dispuut — en vormt nu misschien wel het meest explosieve geschilpunt van onze hedendaagse wereld.

Palestijnen zijn Arabieren wier

wieg stond in de gebieden die tijdens de Zesdaagse Oorlog van 1967 door Israël werden bezet, en wel in een groot deel van het land dat nu de staat Israël vormt. Op dit moment wonen ongeveer 1,2 miljoen Palestijnse Arabieren op de bezette Westoever van de rivier de Jordaan en in de Gaza strook.

De accoorden van Camp David gingen uit van Palestijnse autonomie op de Westoever en in de Gaza strook. Maar de betrokken partners zijn het er niet over eens wat onder „autonomie” moet worden verstaan.

De Palestijnse Arabieren willen in die gebieden hun eigen, volledig soevereine Palestijnse natie opzetten, vrij van Israëlische controle en supervisie.

Israël daarentegen verwerpt het denkbeeld van een onafhankelijke Palestijnse staat en eist het oppergezag over de bezette gebieden op. Israël biedt de Palestijnen slechts „een zekere mate van zelfbestuur” in de vorm van plaatselijk toezicht op de eigen dagelijkse aangelegenheden.

Israël is van mening dat elke onafhankelijke Palestijnse staat in de bezette gebieden een verschrikkelijke bedreiging voor zijn veiligheid zou gaan vormen... door een mogelijk gebruik als basis voor terroristische aanvallen op Israël. De Palestijnen voeren daar tegen aan, dat de Israëlische voorstellen voor beperkt zelfbestuur slechts de „onwettige” Israëlische bezetting zouden legitimeren.

Camp David verzinkt op het ogenblik in het vraagstuk hoeveel autonomie de Palestijnen zouden moeten krijgen.

Waarnemers zijn over het algemeen van mening dat de impasse van Camp David waarschijnlijk niet zal worden doorbroken voor de Israëlische nationale verkiezingen van 30 juni. Meer pessimistische waarnemers zijn van mening dat een totale ineenstorting van het Camp David procédé zeer waarschijnlijk moet worden geacht.

Geheim document?

Waar tal van Europeanen Camp David als een doodlopende weg beschouwen, is het geen verrassende ontdekking dat Europa hard aan een mogelijk alternatief heeft gewerkt.

Op de in juni 1980 in Venetië

gehouden topconferentie van de Europese Gemeenschap werd een Europees initiatief voor het Midden-Oosten ten doop gehouden. In een gemeenschappelijke verklaring over de te volgen Midden-Oosten politiek, wakte de E.G. op tot wederkerige erkenning van Israëls recht op een veilig bestaan en op Palestijnse rechten op zelfbeschikking. Ook drong de verklaring erop aan dat de PLO bij eventuele besprekingen betrokken zou worden.

„De toenemende spanningen die in dit gebied heersen, vormen een ernstig gevaar,” verklaarden de EG-leiders in Venetië, „en maken een alomvattende oplossing van het Israëlisch-Arabische conflict noodzakelijker en urgentier dan ooit.”

Er gingen zes maanden voorbij. Op 2 december 1980 hechtten de hoofden van de negen EG-naties in Luxemburg hun goedkeuring aan een als GEHEIM bestempeld document, dat de Europese keuzemogelijkheden in het Midden-Oosten nader toelichtte. Kort daarna liet men de inhoud naar de pers uitlekken.

Het document van de Europese Gemeenschap wordt officieel als een „discussiestuk” betiteld, hetgeen betekent dat het aan eventuele wijzigingen is onderworpen. Maar insiders beweren dat de erin vervatte denkbeelden de basis vormen voor een toekomstige Gemeenschapspolitiek.

Het document geeft een opsomming van vier hoofdpunten van de Europese Midden-Oosten politiek:

- Israëlische terugtrekking uit de bezette gebieden op de posities van voor 1967;
- Zelfbeschikking voor de Palestijnen, waartoe besloten dient te worden in een referendum onder de vier miljoen Palestijnse Arabieren;
- Een garantie voor de veiligheid van alle staten in het gebied;
- Een speciale status voor Jeruzalem.

Het geheime document brandmerkt alle Israëlische nederzettingen in de bezette gebieden als „illegaal” in het licht van de internationale wetgeving, en spreekt zich uit voor hun ontmanteling. De internationale wet waarop wordt gedoeld is de Vierde Conventie van Genève, die bepaalt dat „de bezettende macht geen... delen van haar eigen burger-

bevolking over zal brengen naar het door haar bezette gebied”.

Israël heeft op het ogenblik 85 van die burgernederzettingen op de Westoever, 30 in het gebied van de Golanhoogte en 6 in de Gaza strook. Hun gezamenlijke bevolking beloopt zo'n 20.000 mensen.

Deze nederzettingen worden door de inheemse Arabische inwoners van deze gebieden scherp veroordeeld. De Reagan-regering critiseerde onlangs Israëls voortdurende expansie van de Joodse nederzettingen op de Westoever als „onverstandig” en „niet bevorderlijk voor het vredesprocédé”.

Het Europese document suggereert ook een aantal door UNO-troepen bewaakte, gedemilitariseerde zones aan beide kanten van Israëls diverse grenzen, en beperkingen van zowel wapeniging als troepensterkte in andere zones.

Wat het voorgestelde Palestijnse referendum aangaat, beveelt het document aan, de Palestijnse Arabieren de keuze te geven tussen volledige onafhankelijkheid, een federatie met Jordanië, een federatie met Israël of een federatie met Israël en Jordanië.

Inzake de toekomstige status van Jeruzalem stellen de EG-leiders voor, de Oude Stad internationale status te verlenen, waarbij de heilige plaatsen onder het beheer van religieuze autoriteiten zouden komen.

Sadat speelt zijn „Europese kaart”

Omstreeks dezelfde tijd dat men het „geheime” Europese document aan de pers liet uitlekken, arriveerde president Sadat op een belangrijke diplomatieke missie in Europa.

Sadats eerste bezoek gold het Europese Parlement in Luxemburg, waar hij door voorzitter Simone Veil werd verwelkomd als een „pelgrim van de vrede”.

Op 10 februari hield de Egyptische president een toespraak van een uur tot het Parlement — de gekozen vertegenwoordigers van de landen van de EG. Hij was het eerste staatshoofd van een niet-lid dat zich in een rede tot het Parlement richtte.

De essentie van zijn boodschap?

Een oproep tot *grotere Europese betrokkenheid* bij het Midden-Oosten!

(Zie verder pagina 27)

U en uw „GEESTELIJKE COMPUTER”

door Frank Brown

Er zijn vele parallellen tussen computers en de menselijke geest. Het begrijpen van deze parallellen kan ertoe bijdragen dat u duidelijker gaat inzien hoe u overwinnaar kunt zijn door juiste „geestelijke programmering” en „data-ontvangst”.

Computers zijn essentiële gereedschappen in ons 20e-eeuwse ruimtetijdperk geworden. Het militaire apparaat, de zakenwereld en de industrie gebruiken op grote schaal computers. Computers worden gebruikt om stemmen te tellen en de resultaten van verkiezingen te voorspellen; om gegevens op te slaan, abonneelijken van tijdschriften bij te houden; voor vertalingen, onderwijs en talloze andere doeleinden.

Computers kunnen steeds betere wereldomvattende weersvoorspellingen maken. Ze zouden het hele betalingsverkeer en alle betalingshandelingen voor hun rekening kunnen nemen. We staan wat dat betreft voor reusachtige en zeer ingrijpende sociale en maatschappelijke veranderingen. Men kan zich abonneren op gecomputeriseerde informatiecentra, en naar willekeur alle mogelijke informatie tevoorschijn toveren.

De vermogens van de computer schijnen zo ontzaglijk dat velen zich hebben afgevraagd: „Zullen computers ooit de mens vervangen?” „Zal het denken van machines ooit dat van hun ontwerpers overtreffen?”

Volgens een ongeloofwaardig verhaal, werd een computer eens de vraag gesteld: „Is er een God?” Hij antwoordde: „Nu is er een!”

Tere instrumenten

Maar ondanks hun grote nut zijn computers zeer tere instrumenten en een fout van de kant van een operator of een programmeur kan hen machteloos maken.

Computers vereisen een zeer uitgebalanceerd milieu. De temperatuur mag niet meer dan een paar graden in opwaartse of neerwaartse richting schommelen. Gebeurt dit wel, dan wordt de werkzaamheid onmiddellijk geblokkeerd en er komen noodprocedures in het spel om de temperatuur weer normaal te maken. Zo gevoelig zijn computers!

De computer moet ook (zelfs nog meer dan een mens) schone lucht hebben. In een stoffige omgeving kan hij niet behoorlijk functioneren.

Een andere vijand van computers is statische elektriciteit. Wanneer u door een met een tapijt belegde gang loopt en een metalen deurknop aanraakt, kan u een kleine schok krijgen, speciaal bij droog weer. Dat is statische elektriciteit, die in een computer opgeslagen informatie volkomen teniet kan doen. Om statische elektriciteit te vermijden, mogen employés in een computergebied geen nylonkleding dragen. Is er een karpert in de

computerkamer, dan moet er koperdraad doorheen geweven zijn om de elektriciteit van de machinerie weg te leiden.

Computers hebben ook „schone” energie nodig. Hun energietoevoer mag niet eerst door andere gebouwen gaan. De computer moet om zo te zeggen het „eerste schot” van de generator hebben teneinde de minst mogelijke schommeling in de stroom te verkrijgen. Anders zouden er vergissingen kunnen ontstaan en de werkzaamheid worden geschaad.

Het is duidelijk dat computers zeer zorgvuldig moeten worden gehanteerd, onderhouden en gebruikt. Gelukkig is onze geest niet zo gevoelig... Of wel? Maakt uw van God gegeven menselijk verstand fouten of werkt het op halve kracht door onjuiste of „vuile” condities in uw lichaam of doordat er tengevolge van een verkeerde opleiding onjuiste „data” in werden ondergebracht?

Voeden van een computer

Zelfs indien alle hierboven genoemde factoren volkomen in evenwicht zijn, is er toch nog een voorname oorzaak van computerfouten — de „data” die erin worden opgeslagen.

De mensen die bij de data processing zijn betrokken, hebben een gezegde: „Garbage in — Garbage out”. Indien u de verkeerde informatie — slechte gegevens — in een machine brengt, zult u er slechte gegevens uitkrijgen.

Door een „corrigeer“-vermogen is het echter mogelijk dat een computer slechte gegevens herkent. De computer zal „seinen“ wat niet goed is en indien mogelijk zal hij de slechte gegevens op een videoscherm projecteren, alsof hij zegt: „Probeer het nog eens, deze informatie is niet aanvaardbaar.“ De computer kan die onaanvaardbaarheid ook op papier afdrucken als „bezwaarlijk materiaal“.

Indien de computer echter aldus is geprogrammeerd, kan de operator hem ertoe brengen verkeerde gegevens te aanvaarden. Of hij kan het bezwaar eenvoudig negeren. Hij hoeft niet te doen wat de computer zegt. Deze reageert zoals hij geprogrammeerd is te reageren. Hij neemt geen besluiten. Het is zeer wel mogelijk om, al zijn de verkeerde gegevens herkend, dit feit te negeren en voort te gaan met het maken van een verkeerd oordeel of een verkeerde handeling die op die verkeerde gegevens gebaseerd zijn.

Maar wie blijft er in zo'n geval in gebreke? Uiteraard niet de computer — want de operator heeft het alarm van de computer genegeerd.

Hoe zit het met uw „computer“?

Computers zijn in de verste verte niet te vergelijken met de menselijke hersenen, die in een kleine ruimte ongeveer 10 miljard neuronen en nog eens 100 miljard gliacellen bevatten. D.S. Halacy Jr. zegt: „Vastgehaakt als een soort uiterst gecompliceerd schakelbord, bevat het netwerk van onderlinge verbindingen naar schatting 200.000.000.000.000.000.000 brokjes informatie gedurende een mensenleven! Hiermee vergeleken maken de huidige meest geavanceerde computers een armzalige indruk.“

Isaac Asimov voegde hieraan toe: „Zelfs de ingewikkeldste computer die de mens tot nu toe heeft gebouwd, kan in gecompliceerdheid niet wedijveren met de hersenen. Het aantal schakelingen en componenten van een computer loopt eerder in de duizenden dan in de miljarden. Wat meer is: de computerschakelaar is slechts een aan-uit-instrument, terwijl de hersencel zelf een ontzaglijk gecompliceerde inwendige structuur bezit.“

Er is een wereld van verschil tussen zelfs de vernuftigste elektronische computer en de hersenen van enigerlei mens!

Toch lijken computers in bepaalde opzichten sterk op onze menselijke geest. Beide moeten behoorlijk geprogrammeerd worden, de juiste instructies krijgen en beide vereisen, om behoorlijk en nauwkeurig te functioneren, veel aandacht zowel wat betreft hun omgeving als hun „dieet“, de gegevens waarmee zij gevoed worden — noem het juiste opleiding.

Garbage in — Garbage out

Onze geest is, evenals een computer, sinds de dag van onze geboorte met „data“ gevoed. Ieder bewust ogenblik vloeit er informatie in onze geest. Vaak slechte gegevens. Maar wij bezitten geen „programma“ om ons te zeggen of ze al dan niet slecht zijn! Wij reageren eenvoudig impulsief op alles wat wordt ingebracht. Meestal groeien wij op met te doen wat andere mensen doen. Wij aanvaarden blindelings wat anderen ons zeggen.

Er is eenvoudig geen „correctieprogramma“ in onze geest om ons te zeggen wat goede gegevens of slechte gegevens zijn. En indien ons toevallig een suggestie wordt gedaan dat sommige gegevens „garbage“ zijn — verwerpen wij gewoonweg de suggestie en dwingen onze geestelijke computer voort te gaan met oordelen volgens die „garbage“. Wij lopen de waarheid onder de voet!

De bronnen van onze gegevens zijn onbetrouwbaar. Wij zijn het slachtoffer van verkeerde invloeden van de gemeenschap en van heidense godsdiensten (2 Kor. 4:4; Openb. 12:9). Maar wij kunnen de juiste bron van informatie, God, leren kennen.

Wij kunnen kennis uit de juiste bron verkrijgen — en goede gegevens van slechte onderscheiden; wij kunnen erachter komen hoe we ermee moeten omgaan.

In Mattheus 15 spreekt Jezus Christus over het begrip „garbage in — garbage out“. Hij gebruikt niet het woord „garbage“, maar Hij zegt niettemin: „Begrijpt gij niet, dat al wat de mond binnengaat [alle fysieke vuil zoals zand of steengruis], in de buik

komt en te zijner plaatse verdwijnt? Maar wat de mond uitgaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein“ (vers 17-18).

Wanneer geestelijke vuilnis wordt ingebracht en verwerkt, komen slechte gedachten en handelingen eruit. „Want uit het hart komen boze overleggingen . . .“ Het resultaat van een slechte input — slechte gegevens, ingebracht in de geest!

„Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoerij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen. Dat zijn de dingen, die een mens onrein maken“ (Matth. 15:19-20).

De wereld om ons heen

Wij zien tegenwoordig overal om ons heen de resultaten van een verkeerde levenswijze — de resultaten van op verkeerde informatie gebaseerde handelingen.

De informatie die in de wereld is gebracht, komt uit een verkeerde bron. Oorspronkelijk heeft Satan giftige gegevens in Adams geest gepompt. Hij bracht er vuilnis in en zie wat er gebeurd is — er is vuilnis uitgekomen. Sinds die tijd is de mensheid steeds van God afgesneden geweest — de bron van juiste geestelijke gegevens.

Adam nam een kras besluit, gebaseerd op verkeerde informatie. Zijn bron van informatie was Satan. Uiteindelijk is dus Satan de bron van alle verkeerde „output“ van deze maatschappij.

Is uw geest geherprogrammeerd?

De vroegere programmeringsinstructies van de computer kunnen onmiddellijk uit zijn geheugen worden gewist. Zijn opgeslagen gegevens kunnen evenzo worden weggevaagd. Maar de menselijke geest moet afleren. Hij moet geleidelijk alle verkeerde ideeën afleren die erin zijn ondergebracht. Hij is „geprogrammeerd“ om op bepaalde manieren te handelen en zijn „geheugenbank“ is met verkeerde informatie gevuld. Daarom moet hij geleidelijk slechte geestelijke gegevens die verkeerde gedachten en daden veroorzaken, leren herkennen en afwijzen, en ze door goede gegevens vervangen. De
(Zie verder pagina 29)

DE ECONOMISCHE PROBLEMEN DER WERELD

Zullen uiteindelijk worden opgelost

door Donald D. Schroeder

De dromen van een toekomst van stabiele vrede en welvaart — voor allen — zijn te verwezenlijken. De huidige ongeëvenaarde economische en menselijke crises zullen worden opgelost! De bijbel openbaart precies hoe.

De grootste staatslieden der wereld kunnen het niet oplossen. De beste economen van de wereld kennen de antwoorden niet. Slechts weinig mensen hebben ook maar een idee van de omvang en de ingewikkeldheid van de huidige problemen der mensheid.

Hoe zou iemand dan zo vermetel kunnen zijn, hoop of een positief antwoord te geven met betrekking tot de verslechterende en schijnbaar onoplosbare economische, politieke en sociale problemen waarmee ieder land — hetzij rijk of arm — thans geconfronteerd wordt?

Maar de verbazingwekkende waarheid is dat er een verwonderlijk en bemoedigend antwoord bestaat.

Het huidige ontstellende tijdperk

Wij leven nu in een volkomen nieuw tijdperk der menselijke ervaring. Landen in de hele wereld — zowel rijke technologische landen als arme ontwikkelingslanden — worden gekweld door veel dezelfde ernstige problemen die hun voortbestaan bedreigen.

Bijna ieder land op aarde wordt nu geteisterd door een snel toenemende vraag naar, maar schaarste aan,

betaalbare brandstoffen en betaalbaar voedsel. Wat ontbreekt, zijn de hulpbronnen en het geld voor de uitbreiding van hun economie, voor de veiligheid en het welzijn van hun bevolking.

Bij het einde aan goedkope energie komt nu het einde aan goedkoop voedsel, aan goedkoop geld, en aan vrijwel alles dat nog betaalbaar is.

En dit tekort aan betaalbare essentiële levensbehoeften doet zich voor, ondanks recordinkomsten, ondanks een recordproductie van goederen en diensten en ondanks recordoogsten in vele landen.

Hoe komt dit? Er is een oorzaak waardoor zoveel landen zijn ontspoord.

Keerpunt

De plotselinge verviervoudiging van de olieprijzen in 1974 door de olieproducenten van het Midden-Oosten was een keerpunt in de wereldgeschiedenis. Men begrijpe dit niet verkeerd. Deze gebeurtenis is niet de oorzaak van alle huidige economische kwalen.

De olieproducenten van het Midden-Oosten waren gedwongen tot een opzienbarende prijsverhoging. Zij voelden zich het slachtoffer van tientallen jaren kruipende en vervolgens omhoogschietende inflatie van de prijzen van goederen die zij uit ontwikkelde landen moesten invoe-

ren. Zij verloren begrijpelijkerwijs hun geduld toen zij lage prijzen bleven ontvangen voor hun voorname en onvervangbare bron van inkomsten — olie. De meeste olie-importerende landen uitten nauwelijks een protest. Zij wisten dat olie oneerlijk laag geprijsd was geweest.

Maar dit besluit intensiverde in snel tempo ieder probleem van en tussen naties.

Technologische landen met een brede economische basis — de industriële wereld — konden de eerste schok van de verviervoudigde olieprijzen doorstaan. Nu, zeven jaar later, in de inmiddels aangebroken jaren tachtig, zijn vele van deze machtige landen ernstig verzwakt.

Ramp voor Derde Wereld

Maar in de minder ontwikkelde of niet-olieproducerende landen (de nopecs) is een ernstige economische tragedie ver voortgeschreden. Deze landen hebben zich nooit hersteld van de schokken van de olieprijs of van andere inflatoire tegenslagen. Vele landen bewegen zich langs de afgrond van een totale economische ramp.

De niet-olieproducerende ontwikkelingslanden zullen omstreeks 1990 bijna \$200 miljard aan olie-importen moeten uitgeven tegen \$58 miljard in 1980. Waar moeten zij het geld vandaan halen? De regeringen van tal van deze landen houden zich nu reeds alleen nog staande door massale

Geen enkele natie is eraan ontkomen

Anhoudend stijgende olie- en voedselprijzen hebben de toch al met grote problemen kampende economieën van Midden-Amerika een ontzettende slag toegebracht. Verder zijn Guatemala, El Salvador en Nicaragua verstrikt geraakt in een web van politieke en gewapende conflicten.

In de landen van het Caribisch gebied zijn voor de economie van deze streken vitale oogsten als die van suiker en kopra overgeleverd aan de grillen van het weer en de sterk schommelende wereldvraag naar deze producten. Oplopende olieprijs en gestegen renten op leningen hebben Caribische regeringen al gedwongen bij het IMF aan te kloppen.

Jamaica moet proberen buitenlandse leningen te sluiten om zijn schulden en de eigen economische opbouw te kunnen financieren.

In Azië heeft de Volksrepubliek China het IMF benaderd voor leningen die zijn economie overeind moeten helpen.

Sri Lanka ziet zich genoodzaakt ongeveer 43% van zijn begroting aan de import van olie te besteden, wat overeenkomt met 58% van hetgeen dit land verdient aan de export van thee, rubber en kopra.

Een econoom van de Amerikaanse Bankers Trust Company schat dat elk punt stijging van de rentevoet voor de minder ontwikkelde landen betekent dat hun jaarlijkse schuldenlast met liefst 4 miljard gulden stijgt.

Meer ontwikkelde landen al evenzeer de dupe

Geen enkele politieke of economische ideologie of systeem — kapitalistisch of socialistisch — is aan een ernstige crisis ontsnapt.

In de Sovjet-Unie kampt men met een hardnekkige schaarste aan gewone gebruiksartikelen; alleen de strijdkrachten krijgen wat ze nodig hebben. Ongunstige weersomstandigheden heb-

ben in uitgestrekte landbouwgebieden de oogst doen mislukken. Alleen al in het afgelopen jaar ging door slecht weer 35 miljoen ton aan graan verloren. De Sovjets zagen zich toen genoodzaakt uitzonderlijk hoge prijzen te betalen aan elke natie die hun maar graan wilde leveren.

De schulden van Polen aan het Westen belopen thans zo'n 50 miljard gulden. En de komende vier jaar zal dit land nog eens 30 miljard nodig hebben om tegen 1986 het tekort op zijn betalingsbalans te kunnen wegwerken. Zonder buitenlandse hulp zal Polen niets hebben om in zijn industrie en infrastructuur te investeren.

In Oost-Europa heeft de Sovjet-Unie de prijs van zijn olie, die dit land aan zijn satellieten levert, met 27% verhoogd en bovendien zijn leveringen drastisch gereduceerd. Thans zien deze staten, die toch al met een dalende productie te kampen hebben, zich genoodzaakt op de nog duurdere wereldmarkt te kopen.

De economische perikelen van Joegoslavië leren ons hoe gecompliceerd de problemen zijn. Dit land kreeg onlangs van het IMF een lening van 4 miljard om het over z'n moeilijkheden heen te helpen. De regering zag zich plotseling voor enorme extra-uitgaven geplaatst, die het gevolg waren van een spronggewijze toename van de inflatie (verleden jaar 37%), een slechte oogst plus de enorme kosten der opruimingswerkzaamheden na de verwoestende aardbeving van verleden jaar.

Maar ook elders hebben de gevolgen van een schadelijke economische politiek een hoogtepunt bereikt! De snel stijgende loonkosten, secundaire arbeidsvoorwaarden en de sociale van-de-wieg-tot-het-graf voorzieningen in West-Europa, hebben als gevolg dat de Europese goederen uit de wereldmarkt worden geprijsd.

„De totale loonkosten in West-Europa... stijgen nog steeds sneller

dan die in Japan en de Verenigde Staten”, waarschuwt een Europees handelseconoom.

In Engeland, dat de andere Westerse naties doorgaans een jaar of wat voor is op het pad der inflatie, moeten particuliere ondernemingen thans geld lenen om hun personeel te kunnen betalen. Houdt deze ontwikkeling aan, dan duurt het niet lang of het particuliere bedrijfsleven in dat land gaat ten onder.

Ook het Westduitse *Wirtschaftswunder* heeft zijn beste tijd gehad. De eens zo geweldige overschotten op de betalingsbalans van de Bondsrepubliek zijn veranderd in het grootste tekort in West-Europa; dit als gevolg van de elkaar aanwakkerende internationale recessie en de kostbare olie-importen.

Ofschoon de gedisciplineerde Duitsers in 1980 9% minder olie verbruikten dan in 1979, steeg hun olierekening niettemin met 32%. En die olierekening van 1979 was al *tweemaal* zo hoog als die van 1978.

Net als alle andere landen, met inbegrip van de Verenigde Staten en andere hoog ontwikkelde landen, ondervindt West-Duitsland nu aan den lijve hoe kwetsbaar het is voor vernietigende economische krachten, waarover het als natie zelf geen enkele macht heeft t.w.: uitzonderlijk hoge energiekosten, voedseltekorten en een wereldwijde inflatie.

Een veel te intensieve exploitatie van schaarse natuurlijke hulpbronnen, grote overheidsinvesteringen, stakingen, stijgende lonen, eisen tot sociale voorzieningen en het hals-over-kop consumeren om *nu* materiële behoeften te kunnen bevredigen — zelfs al heeft men daar niet eens het geld voor — hebben in het ene land na het andere een wilde inflatie ontketend.

Economische kwalen worden dikwijls verergerd door politieke instabiliteit, economisch wanbeleid en natuurrampen. □

leningen van internationale banken en handelsbanken. Omhoogschieten de inflatie en recessie in een groot deel van de Westerse wereld heeft de vraag naar vele van hun hulpbronnen

en goederen doen teruglopen. Zij tasten het vermogen van deze landen tot terugbetaling van massale schulden aan. En deze landen kunnen zich tegen de huidige enorme rentetarie-

ven geen nieuwe leningen veroorloven.

In Afrika ziet bijna ieder land hulpeloos toe. Ze zien dat grotere energierekeningen en dalende prijzen

(door afnemende vraag) voor produkten zoals cacao, uranium, aardnoten en katoen — hun handel en financiële stabiliteit ondermijnen. Omhoogvliegende olieprijs en inflatie zijn de voornaamste oorzaken van de stagnerende Afrikaanse economieën.

In Tanzania bijvoorbeeld werd bijna de helft van de exportwinsten van verleden jaar gebruikt voor het importeren van minder olie dan in 1972 — maar tegen tienmaal hogere kosten. Dit jaar zal 60% van de exportwinsten aan olie moeten worden besteed.

„Afrika is stervende”, zegt de vroegere minister van Buitenlandse Zaken van Togo.

Een groot deel van het continent is niet in staat zich te voeden. De voedselproductie per hoofd is thans in verscheidene belangrijke Afrikaanse landen lager dan in 1970. Wijdverspreide voedseltekorten en hongersnoden zijn het gevolg van verschillende oorzaken. De snel stijgende bevolkingsgroei van het continent overtreft meedogenloos alle stijgingen van de voedselproductie. Deze crisis is verergerd door droogte op grote schaal en slechte weersomstandigheden in de afgelopen maanden en jaren. Maar in verschillende landen worden de voedseltekorten ook veroorzaakt door revolutie en oorlog en de daarmee gepaard gaande politieke en sociale beroering.

Het stamwezen en de taalbarrières verdelen vele landen van Afrika.

Schulden doen ontwikkeling teniet

Tien jaar geleden betaalden de voornaamste geldleners op de internationale markten nog geen 6% van hun exportwinsten ten behoeve van hun buitenlandse schulden. Thans moeten Argentinië, Bolivia, Chili, Colombia, India, Zuid-Korea, de Filipijnen, Taiwan, Thailand, Ivoorkust en ook andere landen 20% of meer van hun exportwinsten gebruiken ten behoeve van hun met rente belaste schulden. Dit betekent dat er hoe langer hoe minder financiële hulpbronnen beschikbaar zijn om wankele economieën te ontwikkelen.

Volgens *South*, een tijdschrift over ontwikkelingslanden, stond vijf jaar geleden één ton jute — een belangrijk exportartikel van India, Bangladesh en Thailand — in waarde gelijk met 35 vaten olie en \$56.000 aan

rente. Thans is dezelfde hoeveelheid slechts 11 vaten olie en \$2.000 aan rente waard.

In 1975 was één ton cacao 148 vaten olie en \$23.000 aan rente waard. In 1980 kreeg men voor dezelfde hoeveelheid cacao 72 vaten en \$13.000 rente.

Brazilië is een voorbeeld van een zo diep in de schulden zittend land dat er bijna geen kans is op terugbetaling. Maar het Westen kan zich niet veroorloven het ten onder te laten gaan.

Aan het einde van het jaar zal Brazilië \$60 miljard aan de centrale banken van andere landen schuldig zijn. Dit jaar zal Brazilië aan olie en rentebetalingen de tegenwaarde van 75% van zijn exportwinsten besteden. Daar dit bijna niets voor ontwikke-

*Bijna ieder land
op aarde wordt nu
geteisterd door een snel
toenemende vraag naar
betaalbare brandstoffen
en betaalbaar voedsel.*

ling overlaat, moet het meer geld lenen.

De inflatie bedroeg verleden jaar in Brazilië 113%, meer dan het dubbele van het gemiddelde voor heel Zuid-Amerika. Desondanks vertrouwen de Braziliaanse autoriteiten dat ze dit jaar opnieuw van handelsbanken kunnen lenen. Een Braziliaanse bankier zei: „Wij hebben zoveel schulden dat wij ons niet kunnen permitteren niet nog meer te lenen.”

Op deze vlotte uitspraak antwoordt de president-directeur van een van Londens handelsbanken retorisch: „Wat kunnen de banken anders doen — ingrijpen en de lichten in een land uitdraaien? Je loopt over de schuld heen omdat je, eerlijk gezegd, niets anders kunt doen.”

Indien u denkt dat olierijkdom de economische kwalen van een land zal verhelpen, kijk dan eens naar Venezuela (of een willekeurig aantal andere belangrijke olieproducerende landen).

Olierijkdom heeft tot massale

Venezolaanse overheidsuitgaven geleid. Hierdoor ontstond een hevige inflatie. Het gevolg? Iedereen heeft koopkracht verloren en voelt zich onzeker en gedemoraliseerd. Venezuela's armen, die nooit van de olierijkdom hebben geprofiteerd, zijn zelfs nog armer geworden.

Te gering en te laat is een poging van de OPEC tot het stichten van een fonds van een paar miljard dollar in goedkope leningen om arme, geen olie-bezittende landen de prijzen van levensbehoeften te helpen stabiliseren en hun olierekeningen te betalen. De OPEC heeft ook voorgesteld een ontwikkelingsbank van 20 miljard dollar op te richten ten behoeve van dergelijke landen. En de verwezenlijking van zo'n bank wordt sterk betwijfeld. De oorlog tussen Iran en Irak en de instabiliteit in het Midden-Oosten zijn geen aanmoediging voor steun op lange termijn aan zo'n fonds.

Al deze en andere problemen in de hedendaagse wereld zijn het resultaat van de verkeerde levenswijze. De menselijke zelfzucht en hebzucht hebben deze gigantische problemen doen ontstaan. De levenswijze van hedendaagse landen heeft de mensheid beroofd van vele zegeningen.

Maar hier is goed nieuws! Er is een geopenbaarde oplossing van deze reusachtige problemen in uw bijbel!

Het goede nieuws

„Wat kan ik doen om mijn volk te helpen?” vragen vele wereldleiders in gesprekken met Herbert W. Armstrong, de hoofdredacteur van dit tijdschrift, op zijn reizen ter vervulling van zijn grote opdracht. De heer Armstrong geeft hun een boodschap van hoop voor de mensheid. Waaruit bestaat die hoop?

De heer Armstrong vertelt regeeringsleiders en zakenlieden de werkelijke oorzaak van de kwalen der mensheid. Hij zegt hun dat alle economische, politieke en sociale problemen voortkomen uit de levenswijze van NEMEN — de zelfzuchtige zorg voor zichzelf ten koste van anderen, met veronachtzaming van toekomstige gevolgen of toekomstige generaties.

De bijbel onthult de bron van deze houding. Deze zelfzuchtige levenswijze van „nemen” is feitelijk Satans
(Zie verder pagina 20)

De wezenlijke waarde van HET BRITSE VORSTENHUIS

door T.C.F. Prittie

Is de Britse monarchie slechts een belachelijke „ouderwetse” instelling die het eenvoudig vertikt uit te sterven?

Inderdaad zien sommige Britten hun monarchie als niet meer dan een onwezenlijke „operette”: alleen maar zinledige pracht en praal, niet meer dan „koninklijke poppenkasterij”. Ze zien het koningschap als een overleefd versiersel van het oude Britse imperium — als een dure last voor de belastingbetaler.

Anderen echter houden stijf en strak staande dat het Britse vorstenhuis een belangrijke en vitale, zij het weinig benijdenswaardige en (nu en dan) ondankbare rol vervult voor wat betreft de stabiliteit van Engeland in het 20e-eeuwse ruimte-tijdperk.

Monarchie en vorstenhuwelijk

Een koninklijk huwelijk herinnert ons aan de waarde en betekenis van het voorbeeld. Dezelfde dag dat het huwelijk van kroonprins Charles met lady Diana Spencer werd aangekondigd, was koning Juan Carlos van Spanje persoonlijk betrokken bij het onderdrukken van een gewapende opstand, gericht op de omverwerping van Spanjes eerste democratische regering in een halve eeuw. Een lid van de Spaanse coalitieregering,



Foto: Keystone

KONINKLIJKE FAMILIE poseert niet-officieel: Prins Philip, prins Edward, prins Charles, koningin Elizabeth II, prins Andrew en prinses Anne met haar zoontje Peter.

Alfonso Osorio, wees er toen op dat het ingrijpen van Juan Carlos „de waarde van het koningschap voor het land had bewezen”. Het is geen geheim dat de Spaanse koning een algemene gedragslijn heeft gekozen analoog aan die van de Britse monarchie. Al moet worden toegegeven dat in geen driehonderd jaar een Brits regerend vorst zich voor een dergelijke uitdaging zag geplaatst.

In zijn boek *The English Constitution* schreef de historicus Walter

Bagehot het volgende over de monarchie: „De betekenis van de vorstin, die een waardige taak vervult, laat zich eenvoudig niet berekenen. Zonder haar aanwezigheid in Engeland zou het huidige overheidsgezag vallen en totaal verdwijnen... De voornaamste reden waarom een monarchie zo'n sterke staatsvorm is, ligt besloten in het feit dat het zo'n voor een ieder begrijpelijke vorm is. De grote massa van het volk begrijpt deze bestuursvorm.”

Elders schreef Bagehot: „Een vorst die oprecht kan worden geëerd, een Hogerhuis

dat werkelijk respect afdwingt, zijn historische verschijnselen van een welhaast verbluffende betekenis voor dit ene eiland.

Het Britse House of Lords moge dan niet langer het prestige en de waardering kennen die het eens bezat, maar het respect voor de kroon, met daaraan verbonden de diepe genegenheid van de overgrote meerderheid der Britten, is stellig gebleven.

De vorst — aldus Walter Bagehot — bezit drie rechten: 1) het recht te worden geraadpleegd, 2) het recht om aan te moedigen en 3) het recht om te waarschuwen. Dit is een correcte en duidelijke samenvatting. In onze dagen wordt de Britse vorstin

geraadpleegd over alle staatszaken, waarbij alle staatsstukken aan haar worden voorgelegd. Volkomen natuurlijk en zonder dat het haar inspanning kost, vervult ze de rol van vertrouweling en — zo nodig — van adviseur voor wie op dat moment de minister-president is. Dat is echter slechts één manier waarop het „recht om aan te moedigen” wordt uitgeoefend; uiteraard reikt dit recht verder dan de minister-president, naar alle Britse burgers. Wat dit betreft, hoeft men alleen maar te denken aan haar radiotoespraken tot haar volk. De monarchie heeft dit recht altijd met tact en discretie uitgeoefend.

Een natie in verval

In deze tijd staat de Britse kroon aan het hoofd van een natie in verval; dit is al vaak gezegd en hoeft niet nog eens uiteengezet te worden. Maar feit is dat Engeland elk jaar verder omlaag glijdt. In maart van dit jaar (de allereerste keer in de Britse geschiedenis) zag een Brits premier zich gedwongen te verklaren, dat zij de leden van haar eigen kabinet *niet* de geheime details van de staatsbegroting kon toevertrouwen. Walter Bagehot zou zich in zijn graf omdraaien, want dit is toch wel een aanfluiting van de ministeriële verantwoordelijkheid.

Met deze aftakeling van de nationale kracht, de verlaging van de nationale zeden, plus nu ook de alarmerende onmogelijkheid ministers van de kroon te kunnen vertrouwen — nog afgezien van overheidsdienaren die eeuwig schijnen te staken — staat de kroon voor een zwaardere taak dan ooit. Want die kroon dient normen van eerlijkheid en trouw in ere te houden, die praktisch overal worden ondermijnd. De briljante verrichtingen van de Britse monarchie mogen niemand de ogen doen sluiten voor de apathie, en de steeds groeiende innerlijke verdeeldheid van het Britse volk. De koninklijke familie echter gaat door met haar dienende taak en is kennelijk vastbesloten het goede voorbeeld te blijven geven, in de vaste overtuiging dat een nieuwe machtige natie kan worden opgebouwd op de afbrokkelende ruïnes van de oude.

Zeker, een ontmoedigende taak! Want de koningin, noch kroonprins Charles of enig ander lid van het

*Juist het feit dat
ze met elkaar een
„gezin” vormen, brengt
de koningin, haar prins-
gemaal en haar kinderen
nader tot vrijwel alle
gezinnen in het
Verenigd Koninkrijk.*

vorstenhuis kan op eigen kracht Engeland omhoog trekken uit het dal van morele onverschilligheid, malaise en materialisme, waarin het zich bevindt. Maar hun voorbeeld zal voortbestaan — en eens navolging vinden.

Monarchie niet altijd geliefd

Men vergeet weleens dat de Britse monarchie niet altijd zo populair is geweest als thans in Engeland het geval is. Charles II — door zijn tijdgenoten de „merrie monarche” (de vrolijke koning) genoemd — zag wel kans zich de volksgunst te verwerven, wellicht evenzeer door z'n liefdesaffaires als door zijn zwierige houding en gevatheid. Zijn broer James II beschouwde men echter als een praalzieke zeur, terwijl Willem van Oranje voor vele Britten altijd een buitenlander is gebleven.

Toen kwam het geslacht Hannover op de troon, waarvan de naam in de Eerste Wereldoorlog in „Huis Windsor” werd veranderd.

Verscheidene van deze Hannoverianen — die in een periode van meer dan honderd jaar aan het bewind waren — kon men stellig geen aanwinst voor het bestuur van Engeland noemen. Bagehot: „De eerste Georges wisten niets van Engelse staatszaken af en waren niet bij machte hierin leiding te geven, ongeacht of ze nu ziekelijk dan wel gezond waren . . . De minister-president moest zich niet alleen inspannen het parlement in toom te houden, maar ook nog de vrouw — soms de koningin, soms ook de maîtresse — die de vorst naar haar hand wist te zetten. George IV en William IV

gaven geen evenwichtige leiding, en waren hiertoe ook niet capabel.”

George IV en William IV werden door de karikaturisten van hun tijd meedogenloos voor schut gezet. De Hannoverianen zagen geen kans de afhankelijkheid van de trouwe gelovigen te veroveren en evenmin de sympathie van de landadel.

Wellicht de enige prestatie van een Hannoveriaan die het volk aansprak, werd geleverd toen George II meevocht in de Slag bij Dettingen. Toen zijn paard eigennuttig uit de frontlinie wilde vluchten, steeg de koning af en zei: „Mijn eigen benen zullen tenminste *niet* met me op de loop gaan.”

Koningin Victoria

Zelfs koningin Victoria moest een langdurige periode van impopulariteit doormaken, zeer waarschijnlijk als gevolg van het feit dat ze zich na het overlijden van prins-gemaal Albert in 1861 nagenoeg geheel uit het openbare leven terugtrok. Bovendien gaf ze een groot deel van het Britse publiek aanstoot door in 1863 bij het huwelijk van haar zoon en troonopvolger in zware rouw te verschijnen.

Eigenlijk begon de Britse monarchie pas tijdens het bewind van George V zijn huidige populariteit in Engeland te verwerven. Deze koning verwierf zich de volksgunst door het Britse koningshuis te herdopen in „Windsor”, naar het meest Engelse kasteel. Eens weigerde hij medicijnen in te nemen met de opmerking: „Zuster . . . ben ik de koning van Engeland, of ben ik dat niet?”

Onder zijn broer George VI, slaagde de kroon erin de door George V ingestelde traditie te consolideren van een volkomen altruïstische dienstbaarheid van de vorst jegens de gemeenschap. Deze wat verlegen, fysiek niet sterke man, zag kans door zijn eigen wilskracht een aanleg tot stotteren en een gevoel van onzekerheid te overwinnen. In de Tweede Wereldoorlog stond hij steeds naast zijn volk. Aldus bereidde hij de weg voor zijn charmante en meer op uiterlijk ceremonieel gestelde dochter, die na haar kroning de modelmonarch uit de Britse geschiedenis zou worden.

Nog nooit is de Britse monarchie in Engeland zo populair geweest als

nu, afgezien dan misschien van die paar weken in 1660, toen het parlement naar huis werd gestuurd en — naar wordt beweerd — de fontein van Londen louter wijn spooten.

Een werkelijk eensgezinde koninklijke familie

Een van de voornaamste voordelen die kroonprins Charles ten deel zijn gevallen, is te behoren tot een werkelijk eendrachtige koninklijke familie. Uiteraard is het uitsluitend de koningin die de rol van monarch vervult. Haar persoonlijke charme wordt door een ieder erkend en geprezen. Er is volstrekt niets gekun-

stelds aan haar stralende uiterlijk: haar optreden kenmerkt zich altijd door een uitzonderlijke waardigheid en gratie, die zowel haar rondwandelingen als haar officiële verschijningen zo ongedwongen en succesvol maken.

De koningin is — zoals de leden van de koninklijke familie ervaren — een liefhebbende en bijzonder opgewekte moeder, die met haar kinderen kon spelen toen ze nog jong waren en volledig hun vertrouwen wist te winnen toen ze groter werden. Haar eigen ouders hebben haar geleerd matigheid te betrachten; ook hebben ze haar de waarde van bescheidenheid doen inzien. Ze leerde te leven in

zeer eenvoudige huiselijke omstandigheden. Haar grootmoeder, koningin Mary, noemde haar als kind „standvastig” en „vastberaden” en inderdaad ontwikkelde haar karakter zich op zeer constante wijze naar volwassenheid.

Haar kinderlijke ernst maakte plaats voor opgeruimdheid en een spontane lach. Het schijnt dat haar evenwichtige aard op haar kinderen is overgegaan. Een van de kenmerken die prins Charles van haar heeft geërfd, is een gelaatsuitdrukking van oprechte vreugde en tevredenheid. Dit steekt ver uit boven de bekwaamheid een rol te kunnen spelen. Het gaat samen met de gave om openbare officiële plechtigheden te beschouwen als iets wat zeer de moeite waard en tevens prettig is.

Het gemak waarmee de koningin zich onder haar volk beweegt is vermaard. Ze verstaat de kunst op het juiste moment het juiste woord te zeggen.

Maar ook heeft ze een diep besef van discipline en van verantwoordelijkheid. Zoals ze zelf zorgvuldig op haar huidige taak werd voorbereid, zo heeft zij er voor gezorgd dat dit met al haar kinderen eveneens gebeurde.

Haar prins-gemaal, de Hertog van Edinburgh, heeft haar daarbij altijd krachtig terzijde gestaan. Een paar maal heeft de hertog aan scherpe kritiek blootgestaan doordat hij zeer openhartig zijn mening gaf, maar over het algemeen hebben zijn eerlijkheid, nuchter verstand en krachtige houding hem een goede naam bezorgd. Een van zijn verdiensten die de minste aandacht hebben getrokken, is wel dat hij zijn kinderen in zeer veel onderwerpen heeft weten te interesseren, zodat ze nu volkomen op hun gemak zijn zowel wat politieke en officiële plechtigheden als hun eigen vrije-tijdsbesteding betreft.

Met elkaar vormen de leden van de koninklijke familie een hechte eenheid. Prinses Anne is erin geslaagd een bepaalde onzekerheid te overwinnen, en bleek volkomen tegen haar officiële taken opgewassen ter gelegenheid van haar installatie tot kanselier (titulair hoofd) van London University.

Alle vier kinderen zijn volkomen onbedorven — een compliment voor hun ouders, voor de zorg en de

De Britse kroon en de godsdienst

De koningin voert de titel van „Verdediger van het Geloof” — en dan in het bijzonder van de Anglicaanse Kerk. Altijd is men ervan uitgegaan dat geen enkele troonopvolger een rooms-katholieke vrouw zou trouwen. Daarmee wordt automatisch voorkomen dat de koninklijke familie in de toekomst nog eens katholiek zou worden. Aldus zou een rooms-katholieke prinses alleen al op grond van haar geloof als bruid van prins Charles onaanvaardbaar zijn.

De titel „Verdediger van het Geloof” stamt uit de tijd van koning Henry VIII die een verhandeling schreef, waarin hij — ironisch genoeg — de zeven sacramenten van de rooms-katholieke kerk verdedigde. Deze koning, van wie dikwijls ten onrechte wordt verondersteld zijn onderdanen van het katholicisme tot het protestantisme te hebben bekeerd, schreef deze verhandeling juist tegen Maarten Luther en dit stuk werd dan ook onmiddellijk door Rome erkend. Henry is zijn hele leven katholiek gebleven. Hij verzette zich echter wel tegen de overheersing van Rome, en zijn oogmerk is waarschijnlijk de oprichting van een Engelse katholieke kerk geweest, die onafhankelijk van Rome was.

Walter Bagehot schreef: „De Engelse



PT-foto

monarchie versterkt onze regering door de kracht van het geloof.” De vorst is de „door God gezalfde”. Ook is het geloof in een „goddelijke erfopvolging van vorsten” nimmer losgelaten. Deze goddelijke opvolging werd een Engelse protestantse lijn.

Helaas echter moet worden vastgesteld dat de godsdienst heden ten dage in Engeland een steeds geringere rol speelt. Zou men onlangs een enquête hebben gehouden over de vraag of de troonopvolger al dan niet met een katholieke vrouw kan trouwen, dan zouden vele Britten hierop het antwoord schuldig zijn gebleven, terwijl velen van hen die met „neen” antwoordden, dat louter instinctief zouden hebben gedaan. Er bestaat tegenwoordig in Engeland nu eenmaal geen eenstemmigheid over ongeacht welk onderwerp van godsdienstige strekking. □

Lady Diana en haar afstamming

Reeds maanden voor de verloving van prins Charles bekend werd gemaakt, werd lady Diana door het publiek met argusogen gevolgd. Ze werd achtervolgd door de „heren” van de pers en speciaal door hardnekkige fotografen, die voortdurend in hinderlaag lagen bij haar Londense flat, op het landgoed van haar vader en zelfs op het koninklijk domein Sandringham, als zij daar verbleef.

Lady Diana doorstond al deze beproevingen met zelfbeheersing en opgewektheid. Het is niet éénmaal voorgekomen dat dit lange, ietwat verlegen schijnende meisje zich liet gaan en haar belagers een bits woord toevoegde. Ofschoon in die dagen pas negentien, loste zij alle publiciteitsproblemen heel rustig en zelfverzekerd op. Later, voor de camera's gaf zij op ongedwongen wijze antwoord op de haar gestelde vragen. Toen prins Charles haar ten huwelijk vroeg, „bestond er bij haar niet de geringste twijfel” en ze zag volstrekt niet op tegen een toekomst „met hem naast me”. Misschien niet direct origineel, deze antwoorden, maar ze werden met een innemende gratie gegeven.

Lady Diana is gewend met vorstelijke personen om te gaan. Haar vader, graaf Spencer, was adjudant van koning George VI en na diens dood van koningin Elizabeth. Lady Diana werd in Sandringham door de bisschop van Norwich gedoopt, en een van de

peetouders was een nicht van de koningin-moeder. Op haar zestiende, juist van school gekomen, maakte ze kennis met prins Charles. Amper een jaar later nam ze een betrekking aan als kleuterleidster in de Young England Kindergarten in de allesbehalve deftige Londense wijk Pimlico.

Haar opvoeding verliep niet zo glad als die van haar toekomstige echtgenoot. Zeker, haar familie was rijk en woonde op het grote landgoed Althorp in Northamptonshire, een bezit van ongeveer 6000 hectare vruchtbare landbouwgrond. Haar ouders zijn echter in 1969 gescheiden toen ze pas zeven was en uiterst gevoelig voor indrukken. Nochtans groeide lady Diana op tot een „opvallend lief meisje” en „een goede partij, zelfs voor een kroonprins”, zoals een lid van de koninklijke hofhouding het uitdrukte. Charles sprak dan ook alleen maar de waarheid toen hij opmerkte: „Eerlijk gezegd ben ik verbaasd dat zij bereid is met mij te trouwen.”

Zij houden beiden van muziek, van dansen en van het buitenleven. Ze waarderen de eenvoudige geneugten van het leven en hebben beiden een sterk gevoel voor humor. Beider voorkeur gaat uit naar het eenvoudige en onopvallende, hetgeen waarschijnlijk tot uiting zal komen als ze straks Highgrove, Charles' residentie in het graafschap Gloucestershire gaan inrichten. En tenslotte, beiden zijn opgegroeid in



Foto: Camera Press

huizen, waar de geschiedenis in inrichting en schilderijen tot uitdrukking komt.

Zowel van vaders als van moeders kant bezit lady Diana koninklijk bloed. Langs twee verschillende lijnen stamt zij af van maitresse Louise de Kerouaille, langs twee andere lijnen van maitresse Lucy Walters, en verder nog via een derde dame: Barbara Villiers (ofwel lady Castlemaine). Beweringen dat ze een wettige nakomeling zou zijn van Charles II, moeten naar het rijk der fabelen worden verwezen. In dat geval zou ze van haar zelf al een onbetwistbare claim op de troon van Engeland hebben. Wel deelt ze één voorvader met prins Charles en wel koning James I.

Al met al zal het voor lady Diana niet zo vreemd zijn tot de koninklijke familie te behoren! □

verstandige manier waarop ze hun kinderen tussen leeftijdgenoten hebben opgevoed. Tegelijk prins en gewoon burger zijn, mag dan niet eenvoudig wezen, de Engelse koningskinderen hebben het klaargespeeld.

Walter Bagehot heeft ook het volgende geschreven: „Een gezin op de troon is al evenzeer een interessant verschijnsel. Het brengt de trotse soevereiniteit dicht bij het levensniveau van de burgers.” Deze woorden, meer dan honderd jaar geleden geschreven, gelden nog steeds. Juist het feit dat ze met elkaar een „gezin” vormen, brengt de koningin, haar prins-gemaal en haar kinderen nader

tot vrijwel alle gezinnen in het Verenigd Koninkrijk.

Prins Charles: een bekwaam man

In Wales, dat weliswaar deel uitmaakt van Engeland, maar toch een enigszins zelfstandige staat vormt, zingt men een lied dat als volgt begint:

Among our lovely mountains,
And from our lovely vales,
O let the prayer be echoed,
„God save the Prince of Wales!”

De erfgenaam van de troon draagt volgens traditie de titel Prins van Wales. Dit dateert al van 1301, toen de zeventienjarige zoon van koning Edward I officieel deze titel kreeg.

(Reeds kort na zijn geboorte werd hem de titel verleend als een ietwat spottende vervulling van de belofte van z'n vader dat Wales een prins zou krijgen „die geen Engels kon spreken”; iets wat de koninklijke baby uiteraard nog niet kon.) Leaders van het volk van Wales, fel nationalistisch en sterk gekant tegen een Engelse „invasie”, hadden zichzelf al veel eerder prins genoemd. Uit respect voor hun moed en vaderlandsliefde, had koning Henry II van Engeland al eerder het recht op het dragen van de titel Prins van Wales erkend van een zekere Llewelyn ap Gruffyd. Later kwam deze Llewelyn in opstand tegen zijn monarch, maar zijn titel

Deel van het ceremonieel van Engeland

De pracht van het historisch ceremonieel in Engeland kan hier niet tot in bijzonderheden worden beschreven. We noemen enkel de plechtige opening van het parlement, de aflossing van de wacht voor Buckingham Palace, de kroningsplechtigheden, de inhuldiging van de Prins van Wales benevens de koninklijke huwelijken en begrafenis. Engeland mag dan een tweederangs natie zijn geworden, zijn ceremoniële plechtigheden worden nog altijd even perfect geregisseerd en zijn nog even kleurrijk als vroeger.

Het huwelijk van kroonprins Charles in St. Paul's Cathedral zal een voorname deel van het aloude ceremonieel uitmaken. De kroon is altijd de kern van het Britse ceremonieel geweest en de inhuldiging van de vorst is de meest symbolische van alle plechtigheden. De eerste ceremonie van deze aard in Groot-Brittannië vond meer dan duizend jaar geleden plaats, in 973, toen koning Edgar door de aartsbisschop van Canterbury werd gekroond. De jongste kroningsplechtigheid was die van 1953, toen koningin Elizabeth werd ingehuldigd. Volgens traditie wordt de kroning geleid door de Earl-Marshal, de opperceremoniemeester. Het is een erfelijke functie, die wordt overgedragen op de houders van de titel van Hertog van Norfolk.

Bij de kroning van George V in 1911 verklaarde de aartsbisschop van York:

kwam „vrij” voor een progressiever politiek gebruik.

Kroonprins Charles is de eenentwintigste „Prince of Wales”. De tekenen van zijn waardigheid stammen uit de tijd van de z.g. Black Prince (Edward, Prins van Wales, 1330-1376, zo genoemd naar zijn zwarte wapenrusting) en bestaan uit: een kroontje, een gouden ring, een mantel met zilveren voering, een pluim van witte struisveren, en de wapenspreuk „Ich dien” — wellicht het meest edele teken.



Foto: Keystone

„De koning komt niet alleen naar zijn inwijding. Hij draagt zijn hele volk met zich mee. Zowel voor de gehele natie als voor haar vertegenwoordiger is dit een dag van heiliging.” Hetzelfde zal gelden voor het koninklijke huwelijk van dit jaar, de eerste grote koninklijke plechtigheid sinds de viering van het zilveren regeringsjubileum van de koningin in 1977. Het zal een schitterende plechtigheid worden, waaraan bijzondere glans zal worden verleend door officieren en manschappen van de Household Brigade, de Yeomen en Garderegimenten, de herauten, de koninklijke koetsen en paarden, alsmede door de aanwezigheid van (nagenoeg) alle gekroonde staats-hoofden ter wereld.

Als steeds zullen er ook nu afkeurende stemmen worden gehoord in protest tegen deze praal en de eraan verbonden kosten. Maar het is algemeen bekend dat dit koninklijke huwelijk meer dan enige andere gebeurtenis buitenlandse bezoekers naar Engeland zal trekken. Het zal grote bedragen vergen, maar de kosten zullen er zeker uitkomen. □

Alleen een regerend vorst kan bepalen wanneer de erfgenaam van de troon Prins van Wales zal worden. De inhuldiging van kroonprins Charles in 1969 was pas de tweede sinds 1616 en in deze eeuw ook de enige die in Wales plaatsvond. Daarbij zwoer de prins trouw aan zijn soeverein: „Ik, Charles, Prins van Wales, verklaar mijzelf hier en nu uw trouwe onderdaan, met lijf en leven. Ik zweer u te zullen eren, trouw en oprecht — en voor u te leven en te sterven in de strijd tegen ongeacht wie u belagen.”

Maar belangrijker dan deze inhuldiging was en bleef de persoonlijkheid van de prins zelf. Welnu, de wat verlegen, toen pas 20 jaar oude prins Charles, is thans een ontegenzeggelijk bekwaam man van 32.

Bijzondere opvoeding

Persoonlijkheid heeft stellig te maken met opvoeding. Toen prins Charles acht was, ging hij in Londen naar school. Een jaar later vertrok hij naar Cheam, een van Englands exclusieve voorbereidingsinstituten in het graafschap Berkshire. Later ging hij naar een particuliere school Gordonstoun, aan de kale oostkust van Schotland. De opleiding daar kenmerkte zich o.a. door koude douches en karaktervormende activiteiten zoals prestatietochten in de bergen en reddingswerk op zee.

Toen hij achttien was, ging de prins naar Timbertop, een particuliere school in Australië. Daar ontwikkelde hij zich fysiek en had een nuttig contact met jongelui van „de onderkant van de wereld”. Vervolgens ging hij naar Trinity College in Cambridge, waar hij ook afstudeerde. Daarmee was hij de eerste Prins van Wales, die een universitaire graad haalde.

Opleiding nooit ten einde

Maar voor een Britse troonopvolger komt er nooit een eind aan de opleiding. Charles' universitaire graad — een „tweede klas, divisie twee” — moge dan wat bescheiden zijn, maar reeds als student diende hij zich op vele en ongewone verantwoordelijkheden voor te bereiden, waarbij hij zich bovendien altijd uiterst correct diende te gedragen. Hij ontwikkelde zijn talenten: Hij leerde cello spelen, bleek een opvallend goed amateur op het toneel, leerde zeilen, was een prima imitator en ontwikkelde een geheel eigen soort droge humor. Zelf heeft hij verteld dat hem vaak werd gevraagd waarom hij dikwijls met de handen op de rug stond, net als zijn vader. Zijn antwoord luidde dat hij en z'n vader dezelfde kleermaker hadden, die „de mouwen altijd zo krap maakt dat we onze handen niet naar voren kunnen steken”. In werkelijkheid heeft hij zich volkomen onbewust die houding van zijn vader aangewend.

Zijn opleiding heeft de prins een

brede kijk op het leven geschonken. Hij heeft zijn taak eens als een drievoudige aangeduid: 1) zorg voor de mensen; 2) belangstelling voor hen als personen, en 3) hen op alle mogelijke manieren aanmoedigen. Een veeleisende taak! Mogelijk besefte de prins niet ten volle hoe enorm veel hij daarmee op zijn schouders nam.

Hij heeft zich al de evenknie van zijn vader getoond voor wat opmerkelijke uitlatingen in het openbaar betreft, en wel op het gebied van de rassenverhoudingen. Hij verlangde een wezenlijke inspanning om een eind te maken aan vooroordeel en wanbegrip en op die manier te komen tot een behoorlijke „multi-rationale samenleving”. In het Engeland van vandaag is dat zonder meer een gedurfde uitlating. Zijn overtuigingen variëren van de noodzaak van een Verenigd Europa tot de grote waarde van het individu in alle fasen en kringen van het menselijk bestaan.

Kroonprins Charles heeft altijd volledig bijgedragen tot de vervulling van de vele verplichtingen waarvoor de koninklijke familie zich ziet geplaatst, ook wat het voortdurend contact met de bevolking betreft. Reeds vijf jaar geleden bewees hij een zeer volwassen jongeman te zijn toen hij 200 hoge officieren van de Royal Navy toesprak. Bij die gelegenheid merkte hij op dat hij zonder de geringste twijfel de jongste van het gezelschap was en dat het hem daarom beter leek te spreken over wat zijn eigen generatie dacht. Zijn toespraak was vlekkeloos, ter zake, geestig en beknopt. Een der aanwezige admirals zei tegen een collega: „Wat een bof dat deze jongeman onze volgende koning wordt.” Waarop de ander zei: „Volstrekt geen bof... niets minder dan een wonder!”

Prins Charles dwingt respect af zonder zich daar speciaal voor in te spannen, maar zijn optreden is wel zeer doordacht en hij vertrouwt daarbij alleen op de allerbeste adviezen. Hij weet bij wie hij voor goede raad moet zijn. Zelf heeft hij gesproken over zijn „zeer wijze en ongelooflijk verstandige ouders, die mij altijd een veilig en gelukkig thuis hebben bezorgd”. Zijn zelfdiscipline schijnt hem al evenmin inspanning te kosten. Prins Charles rookt niet (haat

zelfs sigaretterook en as), is een zeer matig gebruiker van alcohol en is ten volle overtuigd van de grote waarde

van frisse lucht en veel lichaamsbeweging.

In deze verwarde tijd van aftake-

De koningin-moeder en de prins

Koningin Elizabeth, de koningin-moeder, is wel beschreven als „de vrouw die de monarchie redde”. Ze assisteerde en leidde wijlen koning George VI, toen deze de plaats innam van zijn, naar men aannam meer getalenteerde broer, wijlen Hertog van Windsor. Ze stond hem terzijde in Englands meest kritieke jaren (1939-1945) sinds de dreiging van de Spaanse Armada.

Toen in het begin van de Tweede Wereldoorlog de gedachte werd geoperd dat zij haar twee dochters (de prinsesjes Elizabeth en Margaret) naar Canada zou sturen omdat ze daar veilig zouden zijn, luidde haar antwoord: „De prinsessen kunnen onmogelijk zonder mij vertrekken. Ik kan zelf onmogelijk zonder de koning gaan. De koning zal nooit weggaan. We zullen dus allemaal blijven.” Toen de oorlog eindigde, was Buckingham Palace in Londen liefst negen keer door bommen getroffen, en op z'n minst eenmaal heeft het maar weinig gescheeld of de koning en de koningin waren gedood. Tegen het einde van de oorlog hadden ze dan ook het volle vertrouwen en de onvergankelijke dankbaarheid van hun volk veroverd.

Hier echter willen we slechts één punt aanhalen: de opmerkelijke, nauwe band die er tussen de koningin-moeder en prins Charles bestaat, alsmede de invloed die ze op haar kleinzoon heeft. Niet zozeer na de koningin, doch veeleer *samen* met de vorstin, is de koningin-moeder een van de twee meest vormende invloeden in het leven van de prins geweest.

Leden van de hofhouding willen dit voor alles toeschrijven aan één specifieke karaktertrek, die de koningin-moeder en de koningin gemeen hebben. Deze kan alleen worden beschreven als het ontbreken van een „generatie-kloof”.



Foto: Keystone

Dit heeft bijv. de koningin-moeder tot de „katalysator” van de hele koninklijke familie gemaakt, zo zegt een van haar naaste adviseurs: „Ze heeft eraan meegewerkt dat de kloven tussen vier generaties werden gedempt.”

Zij en prins Charles koesteren veel liefde en sympathie voor elkaar. Beiden hebben een verfrissend gevoel voor humor, en de gave zich oprecht voor anderen te interesseren. Evenals de koningin „commanderen ze nooit, maar doen ze een verzoek”, en onveranderlijk zullen ze degenen die voor hen werken — maar die ze liever als partners beschouwen — voor hun moeite bedanken. „Het mag misschien eigenaardig klinken om van de hoogsten in den lande te zeggen, maar feit is dat zij beiden nederig van aard zijn en er zorgvuldig voor waken nooit de gevoelens van anderen te kwetsen” aldus een adviseur. En voorts: „Beiden weten aan anderen het gevoel te geven belangrijk te zijn en gewaardeerd te worden.”

Vrijwel dagelijks belt de koningin-moeder met haar dochter, de koningin — nooit om zich ergens mee te bemoeien, maar om van de gang van zaken op de hoogte te blijven.

Ze is een bewonderenswaardige dame, die de last der jaren met gemak, élégance en een opgewekt humeur weet te dragen — de eigenschappen die haar hebben gemaakt tot het beminde symbool van het koningschap op z'n best. □

lende waarden, zeden en normen is de prins een opmerkelijk voorbeeld van plichtsbesef, loyaliteit en toewijding.

De kwestie van opvolging

Er is in het verleden al heel wat gesproken over de mogelijkheid dat de koningin „op het juiste moment zal aftreden” nl. wanneer zij van mening is dat prins Charles beter dan zij in staat is de plichten van het koningschap te vervullen. Daarbij wordt dan als reden opgegeven dat de koningin niet wil dat prins Charles eindeloos „op zijn erfdeel moet blijven wachten”. Daarbij denkt men dan aan de zoon van koningin Victoria, Edward VII. De gevolgen van diens eindeloos wachten waren desastreus. Reeds lang voor hij de troon besteeg had Edward alle belangstelling voor die hoge functie verloren.

Er is echter geen vergelijking mogelijk tussen de situatie van Edward VII en die waarin prins Charles zich bevindt. Eerstgenoemde werd buiten alle staatszaken en de taken van het koningschap gehouden; prins Charles echter wordt steeds volledig geïnformeerd over regeringszaken en heeft de handen vol aan het vervullen van verplichtingen, die met zijn positie samenhangen. Nu de koningin wat ouder wordt, zal ze allicht minder reizen en bijgevolg de prins vragen vaker namens haar naar het buitenland te gaan.

Maar de koningin verheugt zich in een uitstekende gezondheid, werkt hard en is in staat haar tempo aan te passen ook waar het zeer inspannende eisen geldt. Bovendien, afstand doen van de troon is geen gebruik bij het Britse vorstenhuis; zelfs aanvallen van krankzinnigheid beletten George III niet te blijven regeren. Alleen ernstige ziekte zou misschien tot abdicatie kunnen leiden.

Prins Charles zal waarschijnlijk als Charles III de troon bestijgen. Een Brits monarch mag zelf uitmaken onder welke naam hij of zij zal regeren. Zijn grootvader prefereerde George in plaats van zijn eigen doopnaam Albert, ofschoon zijn naaste vrienden hem altijd „Bertie” bleven noemen, Charles I en Charles II waren koning zowel van Engeland als van Schotland, ofschoon die rijken destijds naast elkaar bestonden en pas in 1707 krachtens de Act of Union

werden samengevoegd. Dynastiek noch gevoelsmatig bestaat er dus bezwaar tegen de naam Charles III.

Meest befaamde troon ter wereld

Het Engelse *Sunday Times Magazine* heeft het Britse vorstenhuis „de beste en langst bestaande monarchie ter wereld” genoemd. Ook al is koningin Elizabeth slechts in naam staatshoofd van Engeland en het Gemenebest, toch oefenen zij en de andere leden van de koninklijke familie een enorme invloed op hun onderdanen uit. Het „ceremonieel van het koningschap” is een noodzakelijkheid en is van grote invloed op Engeland, het Gemenebest en de wereld.

Het is zelfs zo dat vele niet-Britten het ontbreken van een dergelijk ceremonieel in hun eigen land als een gemis beschouwen en de pracht en praal die het Britse vorstenhuis omgeven als gunstig ervaren.

Een groot deel van de wereld zal in aanzienlijke mate worden verrijkt door de pracht die de Britse koninklijke familie omgeeft bij zulke belangrijke officiële gelegenheden als het huwelijk van prins Charles en lady Diana, een plechtigheid die via de televisie door miljoenen zal worden gevolgd.

De Britse koninklijke familie is iets kostbaars voor Engeland — en voor de hele wereld. □

T.C.F. Prittie was correspondent van de Guardian (Manchester) van 1945 tot 1970, en diplomatiek correspondent van 1963 tot 1970. Hij schreef een aantal boeken waaronder: Germany Divided (1960); Israel, Miracle in the Desert (1967); A Biography of Konrad Adenauer (1972); Willy Brandt (1973); en Whose Jerusalem? (1981).

ECONOMISCHE PROBLEMEN

(Vervolg van pagina 13)

houding die listig in de geest van mensen is gevestigd (zie Ef. 2:2-3 en Openb. 12:9).

De heer Armstrong vertelt de leiders de enige ware oplossing van hun nationale moeilijkheden. Die oplossing is de levenswijze van LIEFDE — de wijze van constructieve hulp, van delen en van zorg voor anderen. Dat is Gods levenswijze! De wijze van GEVEN of LIEFHEBBEN is

een even grote zorg voor het welzijn van anderen als zorg voor zichzelf. Het is, zoals Jezus leerde, hebt uw naaste lief als uzelf (Matth. 19:19).

De oplossing die de heer Armstrong de wereldleiders geeft, is feitelijk het ware evangelie, het goede nieuws (evangelie betekent „goed nieuws”) van de komende heerschappij van het koninkrijk van God. Het koninkrijk van God is het heersende gezin van God, tot een regering georganiseerd. Die regering zal de mensheid de levenswijze, Gods wijze van liefhebben, opleggen die tot ware vrede en duurzame welvaart in alle landen zal leiden.

Gedurende bijna 6000 jaar heeft God de mensheid de gevolgen laten ervaren van haar eigen levenswijze onder Satans boosaardige macht. Maar de Schepper openbaart dat Hij weldra in de wereldzaken krachtig zal ingrijpen, om zijn regering over de gehele aarde te vestigen. Gods regering zal de naties dwingen te leven op de wijze die duurzame vrede en zegen brengt. Menselijke regeringen, op zichzelf of in enigerlei groep of combinatie, zullen geen duurzame wereldvrede en welvaart kunnen brengen.

Vlakkbij

Men zie wat de apostel Johannes onder Gods inspiratie vastlegde in Openbaring, hoofdstuk 11. Het kader van dit hoofdstuk is de tijd dat een groot deel van de aarde is verwoest en een groot deel van de mensheid vernietigd. De mensheid staat op het punt zichzelf van de aarde weg te vagen. Maar Jezus profeteert dat dit niet zal gebeuren — omdat God zal ingrijpen om ons van onszelf te redden (Matth. 24:22).

„... en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden” (Openb. 11:15).

Het is de tijd waarin Christus naar de aarde zal terugkeren om de regering en de levenswijze van God te vestigen. Het is de tijd waarin God zijn trouwe dienaren zal belonen met heerschappij over de naties onder leiding van Christus en ook te verderven wie de aarde verderven (Openb. 11:19; 2:26; 5:10).

Daniël heeft over dezelfde grote

gebeurtenis in de wereldgeschiedenis geprofeteerd. „En het koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten: zijn koningschap is een eeuwig koningschap, en alle machten zullen het dienen en gehoorzamen” (Dan. 7:27).

Eerste stappen naar wereldvrede

Wat zal de eerste stap zijn die Christus doet om de wereldproblemen te ontwarren?

Christus zal eerst Satan en zijn boosaardige menigte demonen onttronen en ketenen, zodat ze de volken der mensheid niet met hun boosaardige systemen kunnen bedriegen en regeren (zie Openb. 20:1-3). Zonder deze stap is wereldvrede niet mogelijk. Maar geen regering op aarde weet dat!

Onder Christus' leiding zullen de naties worden gedwongen oorlogvoering en vechten te staken.

Oorlog voeren is een van de grootste vloeken die op de mensheid rusten. Maar onder Gods almachtige wereldregering zal deze voornaamste oorzaak van economische onzekerheid, verdeeldheid en wederrechtelijke toeëigening van beperkte menselijke en materiële hulpbronnen worden weggenomen. „En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg [regering] van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen [zal heersen over alle naties] . . . En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen . . . en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren . . . opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen . . .

„En Hij [Christus] zal richten tussen volk en volk en *rechtspreken over machtige natien*. Dan zullen zij hun zwaarden [wapentuig] tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Jes. 2:2-4).

Met zoveel vernietigde economieën kan Jezus in zijn volkomen nieuwe wijze van leven beginnen met het herbouwen van vele naties.

Men lette op het nieuwe economische brandpunt der naties. Het zal gebaseerd zijn op landbouw, op de bodem, op het produceren van

overvloedig voedsel en bouwmaterialen, niet op machines voor oorlog en verovering.

Thans gaan vele naties gebukt onder reusachtige uitgaven voor defensie. Sommige van deze uitgaven leggen beslag op niet minder dan de helft van regeringsbegrotingen, terwijl landbouw en essentiële economische sectoren snakken naar geldmiddelen. Deze militaire uitgaven dienen ter verdediging van wedijverende wereldideologieën — kapitalisme en communisme — die geen van beide het economische onrecht in deze wereld kunnen oplossen.

Maar nadat de militaire dreigingen voor de vrede zijn weggenomen — wat dan?

Iedere mens zal een erfenis aan eigendom, aan productieve grond, worden gegeven. Dit is het land waarop iemand kan wonen, of altijd kan terugvallen om te voorzien in de eerste levensbehoeften van hemzelf en zijn gezin.

De mensen zullen onder Gods regering geen slaven zijn van een staat of een industrie of van een baan die hen volkomen afzondert van de productiviteit van hun eigen grond.

Men lette op de profetie van Zacharia 3:10. „Te dien dage [nadat Gods regering op aarde is gevestigd], luidt het woord van de Here . . . zult gij elkander nodigen onder de wijnstok en onder de vijgeboom.”

Maar u kunt vragen: zal er genoeg goede en vruchtbare grond voor allen zijn? Het zal geschapen worden door de macht en genade van de Grote God!

„De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis . . . Zegt tot de versaagden van hart [velen van de huidige mensheid]: Weest sterk, vreest niet; zie, uw God zal komen . . . Hij zal komen en Hij zal u verlossen . . . in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe, en het gloeiende zand zal tot een plas worden en het dorstige land tot waterbronnen” (Jes. 35:1-7).

Wat een gelukkige dag voor verarmde en bezitloze miljoenen om naar uit te zien. Maar er is nog meer goed nieuws.

De juiste landbouwmethoden zullen steeds meer overvloedige oogsten opleveren. „Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier, en

de druiventreder bij hem die het zaad strooit . . . wijngaarden zullen zij planten en de wijn ervan drinken; boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten” (Amos 9:13-14).

En nog een andere fantastische zegen! God zal het weer beheersen om zijn beloofde zegeningen voor gehoorzaamheid te bekrachtigen. „ . . . indien gij luistert naar de stem van de Here, uw God . . . De Here zal zijn rijke schatkamer, de hemel, voor u openen om op zijn tijd de regen voor uw land te geven en *al* het werk uwer handen te zegenen” (Deut. 28:2, 12).

Gehoorzame naties zullen niet meer gedwongen worden grote natuurrampen te ondergaan, zoals overstromingen, aardbevingen en orkanen. Natuurrampen zullen niet meer grote delen van hun economie wegvagen en de kosten van resterende voedselvoorraden en hulpbronnen opdrijven.

Hoeveel geld zijn die zegeningen waard voor de welvaart en de stabiliteit van een natie? Men kan er geen prijskaartje aanhechten!

Maar hoe zit het met iemand die erover zou denken iemands oogst of eigendom te vernietigen of te roven, te ontvreemden of te stelen? Dat is tegenwoordig maar al te gewoon.

„Zie, een koning zal regeren in gerechtigheid en vorsten zullen heersen naar het recht; en ieder van hen zal zijn als een beschutting tegen de wind . . . Dan zal een dwaas niet meer edel genoemd worden en de bedrieger niet meer aanzienlijk heten” (Jes. 32:1, 2, 5).

Niet langer zullen misdadigersbenden of corrupte leiders een stad terroriseren of essentiële delen van de nationale economie voor zichzelf opeisen.

Misdadige en verdorven gedachten zullen worden tegengegaan voor ze een denkgewoonte in de menselijke geest worden. „ . . . uw leraars zullen zich niet meer verbergen, doch uw ogen zullen uw leraars zien; en wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop” (Jes. 30:20-21).

Speculanten die een snelle winst trachten binnen te halen door valse geruchten te verspreiden, zullen niet bestaan. Corrupte en inhalige ambtena-

ren zullen aan de kaak worden gesteld en van hun macht beroofd. De verstokte misdadiger zal snel en rechtvaardig worden gestraft. Gods heiligen zullen de harten en houdingen van alle mensen kunnen beoordelen (Hebr. 4:12; 1 Kor. 12:10). Ware gerechtigheid zal eindelijk heersen.

„Van geen geweld zal in uw land meer gehoord worden, van verwoesting noch verderf in uw gebied” (Jes. 60:18).

Rechtvaardige belasting

Onder Gods regering zal geld eindelijk een stabiele en betrouwbare waarde hebben. Grote rijkdom zal Gods troon op aarde toevloeden om voor het welzijn van anderen te worden gebruikt (Jes. 60:16-17). Monetaire stabiliteit zal voort worden gevestigd omdat ze is gebaseerd op Gods eeuwigdurende, onveranderlijke regering en op Gods enorm en eindeloos vermogen de economie van gehoorzame naties te doen bloeien.

Gods regering zal geen buitensporige en steeds stijgende belastingen eisen ter betaling van dwaze projecten of begrotingstekorten.

Gods tiendenheffing van inkomens zal overal worden toegepast. Het ene inkomstenniveau zal niet gedwongen worden buitensporig hogere tarieven te betalen dan een ander. De arbeid van de vlijtigen zal niet worden ontmoedigd doordat de belasting er beslag op legt, zoals thans vaak gebeurt.

Gods wet onthult hoe de weduwe, de wees en de behoeftige plaatselijk moeten worden verzorgd (Deut. 14:28-29). De massale welzijnsstaat, zoals we deze vandaag kennen, zal niet bestaan. Indien een bekwame man niet wil werken, zal hij ook niet eten (2 Thess. 3:10).

Maar hoe is het gesteld met zaken en sociale betrekkingen?

Gods wet — de Tien Geboden en Gods woord, de bijbel — die de bedoeling van Gods wetten aanvult — zal de fundamentele gids zijn voor de wijze waarop mensen alle sociale en zakelijke betrekkingen behoren te onderhouden. Naties zullen geen eindeloze en ingewikkelde bureaucratieën meer nodig hebben, geen reglementen en wetten om iedere menselijke handeling te leiden. Eerlijkheid, waarachtigheid, rechtvaardige prijzen, dienstverlening en veiligheid zullen in alle zakelijke en sociale

betrekkingen worden verwacht.

Er zullen zeker zakelijke ondernemingen en kleine industrieën bestaan. Maar ze zullen geen reusachtige vervuilers van de omgeving mogen zijn. Wat er aan industrie en vervuiling bestaat, zal gecontroleerd worden op beveiliging van de werkers en het milieu — en anders zullen ze in het geheel niet bestaan.

De wereld van morgen zal op doeltreffende wijze niet-vervuilende en natuurlijke energiebronnen gebruiken. Een veel meer op landbouw gebaseerde wereld zal de grote hoeveelheden olie niet nodig hebben die thans verbruikt worden. Alle in gebruik zijnde energiebronnen zullen uit milieu-oogpunt veilig zijn. Van de grond af opgebouwde gemeenschappen en naties zullen op een nieuwe energiebasis opnieuw kunnen beginnen.

In de hele menselijke produktie en bedrijvigheid zal de nadruk liggen op kwaliteit, niet kwantiteit of goedkoopte. Duurzame kwaliteitsgoederen zijn op de lange duur het behoud van hulpbronnen en energie. De hedendaagse snel-verbruikende en wegwerp-maatschappij zal niet meer bestaan. De verwerkte materialen zullen opnieuw gebruikt worden.

Mensen zal geleerd worden hoe een gelukkig thuis en stabiele huwelijken te scheppen. Mensen zullen gelegenheden vinden om hun talenten en vermogens ten volle te ontwikkelen.

Vrouwen zullen met vreugde de inrichting van een thuis op zich nemen en een moeder en leraar voor hun kinderen zijn. Beide ouders zullen plezier vinden in de verantwoordelijkheid hun kinderen primaire kennis bij te brengen. Kinderen zullen gewenst zijn en gekoesterd worden. Ze zullen nodig zijn om de aarde te herbouwen en te verfraaien.

God zal de zieken, blinden, verminkten en geestelijk gehandicapten genezen. „Dan zullen de ogen der blinden geopend en de oren der doven ontsloten worden [door Gods genezende kracht]; dan zal de lamme springen als een hert en de tong van de stomme zal jubelen” (Jes. 35:5-6). Geen miljoenen niet-produktieve, hopeloze levens of ongeneeslijke ziekten meer.

Iedereen zal weten wat het betekent liefde van anderen te ervaren.

Allen zal geleerd worden andere mensen te respecteren — ongeacht hun ras — wegens hun ongelooflijke menselijke vermogens. Ieder volk van de mensheid zal zijn eigen land worden gegeven om de speciale talenten en bekwaamheden die God ieder heeft gegeven, te ontwikkelen.

Wat een andere wereld!

Voortschrijdend wonder

Men vergisse zich niet. Gods regering en zegeningen zullen niet bij alle volken tegelijk plaatsvinden. Het zal tijd kosten. Volken zullen veel verkeerde wegen moeten veranderen, vele verkeerde ideeën afleren en overwinnen.

God zal eerst een natie de kans geven zijn wegen te aanvaarden of af te wijzen. De gevolgen van een herhaalde weigering tot gehoorzamen worden aangeduid in Zacharia 14:6-19.

Christus zei dat het koninkrijk of de regering van God zou zijn als zuurdesem in een klomp deeg (Matth. 13:33). God verwacht dat zij die van Gods wegen hebben geleerd en welvaart hebben verworven, anderen die minder fortuinlijk zijn, onderrichten en helpen. Welvarende en geslaagde individuen zullen niet hun hele leven wijden aan het vergaren van steeds meer rijkdom voor zichzelf.

Rijkdom en overvloed zijn niet verkeerd. God wil dat allen welvarend en in goede gezondheid leven (3 Joh. 2). Maar onder Gods wonderbaarlijke regering zal iemands succes en karakter niet worden afgemeten naar de overvloed van zijn bezit. Succes en karakter zullen gemeten worden naar de wijze waarop iemand helpt en anderen dient.

Onderwijs, tenslotte, zal universeel zijn. Er zal een universele taal zijn om God en zijn levenswijze te begrijpen (Zef. 3:9) Godsdienstige, politieke en economische verwarring en strijd zullen volken niet meer mogen verdelen en mensen brengen tot haat, vijandigheid en oorlog.

„... want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken” (Jes. 11:9).

God, laat die gelukkige tijd spoedig komen! Het is goed nieuws, waard dat men het de wereld bekendmaakt — en zich erop voorbereidt vandaag! □

DE ERNSTIGSTE VORM VAN KANKER - Genezing gevonden!

door Donald D. Schroeder

Van alle ziekten die de mens kent, is kanker de meest gevreesde. Alleen een wonder kan iemand redden. Hier volgt het verhaal van zo'n wonder!

Iedereen hoopt dat kanker hem niet zal treffen.

Maar bij „Grootma” Peterson — mijn schoonmoeder en een fantastisch lieve vrouw — gebeurde dit wel. Kanker! Ze werd erdoor aangetast zoals thans iedere derde of vierde persoon in vele landen er op zeker ogenblik door wordt aangetast.

Zij kreeg longkanker, maar zij had nooit gerookt. Dit is met vele vormen van kanker het geval — ze zijn onverklaarbaar. Het kostte haar ten slotte het leven.

Maar deze vorm van kanker, hoe erg ook, was niet de ergste waarmee ze in haar leven gestreden had. Bovendien was zij getuige geweest van de verschrikkelijke gevolgen die deze allereerste vorm van kanker op geest en lichaam van anderen had. Toch heeft zij de strijd met deze kanker gewonnen om slechts gedood te worden door een minder verwoestende vorm.

Stralend licht

De laatste jaren van Grootma Petersons leven, speciaal haar laatste jaar van strijd met longkanker, waren een lichtend voorbeeld van liefde en innerlijke vrede voor allen die haar kenden. Haar licht van geloof en hoop scheen ondanks haar gevreesde ziekte. Zij was een getuige voor haar man, kinderen, vrienden, artsen en verpleegsters die gedwongen waren, meestal hulpeloos, toe te zien terwijl haar lichaam wegteerde.

Zij leed natuurlijk pijn, maar in de verste verte niet zo hevig als longkanker had moeten veroorzaken. Daar was een reden voor. God was met haar en hielp haar, al liet Hij de ziekte toe. Zij voelde zich niet eenzaam of wanhopig.

Wat ben ik blij dat Grootma Peterson niet de ergste vorm van kanker had die een mens kan hebben. Die vorm is niet kanker van het menselijk lichaam. Het is kanker van de *menselijke geest*. Het is de kanker van angst, van wanhoop, wellust, haat jegens anderen, en van onveranderlijke verbitterdheid.

Gedurende haar beproeving had zij geen angst om te sterven. Haar lot maakte haar niet bitter of boos. Zij verweet God noch iemand anders iets. Geen rancune. Geen verbittering. Geen haat jegens enigerlei man of vrouw. Zij kende het leven en wist wat haar te wachten stond.

Zij stierf zoals zij steeds getracht had te leven sinds de dag, meer dan 25 jaar geleden, waarop God haar tot zijn levenswijze riep. Die levenswijze was de weg van geloof en vertrouwen in God, gehoorzaamheid aan zijn wetten en geboden, nederigheid en liefde voor anderen.

Via de telefoon bij haar bed belde ze met al haar vele zusters en broers, haar vier kinderen (onder wie mijn vrouw). Zij sprak slechts opgewekte, bemoedigende woorden. Zij legde niet de nadruk op haar toestand. Zij wilde dat ze wisten dat het goed met haar was.

Maar toen verkoos de Grote God, op Wie zij vertrouwde, in zijn grote

wijsheid en liefde, niet langer tussenbeide te komen in het verloop van haar ziekte. Hij stond haar toe te sterven.

Begrijp dit niet verkeerd. God liet niet na, zijn belofte van genezing te houden waarop zij vertrouwde (Jak. 5:14-15). Dat doet Hij nooit. God gaat die genezing voltrekken in de volgende fractie van een seconde van haar bewustzijn. En hoe krachtig en sterk zal ze in de opstanding zijn!

De ergste kanker verslagen

Ik kijk terug op het voorbeeld, gesteld door het leven, de houding en het lijden van Grootma Peterson. Zij heeft de belangrijkste prijs van het leven gewonnen. Zij was God trouw ondanks pogingen van anderen om haar geloof in God en Gods Kerk te breken. Zij weerstond alle aanvallen van Satan. Zij versloeg, met Gods hulp, vijandigheden en zonden.

God is natuurlijk haar rechter. En de Schrift belooft dat, in het volgende ogenblik van bewustzijn, de heiligen die in Jezus Christus zijn gestorven, met de heiligen die bij zijn terugkeer in leven zijn, in stralende heerlijkheid zullen opstaan als de kinderen van God.

„... in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin... zullen de doden onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen. En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit

sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning. Dood, waar is uw overwinning. Dood, waar is uw prikkel?" (1 Kor. 15:52-55.)

Grootma Peterson versloeg voor haar dood die ergste van alle vormen van kanker — de kanker van de menselijke geest waarvan de giftige geestelijke cellen staan beschreven in Galaten 5:19-21. Deze kanker is in het leven en de geest van mensen veel erger dan enigerlei kanker van het lichaam. Deze kanker heeft alle kwaad in het leven van mensen — in het uwe en het mijne — teweeggebracht.

Wij zijn allen slachtoffer van de meest ernstige vorm van kanker. Maar velen herkennen de ziekte niet of de ernst ervan, tenzij ze er op goddelijke wijze van worden genezen. U kunt u zelf niet van deze noodlottige ziekte genezen.

Met Gods hulp kan ze echter overwonnen en genezen worden. Hoe? Door God te vragen ons de geest van berouw (Rom. 2:4; 2 Tim. 2:25) te geven om ons van onze verkeerde houding en zonden te bekeren. Zonde is de overtreding van Gods wet (1 Joh. 3:4).

Wanneer wij ons bekeren, keren wij ons af van slechte houdingen en daden — de geestelijke kanker — die wij in ons leven hebben toegelaten of actief nagejaagd. Deze geestelijke kanker is in de geest van de gehele mensheid in uiteenlopende graden geïnjecteerd door een ongeziene macht die in de bijbel met de naam Satan wordt aangeduid. Satan zendt zijn kanker-houdingen uit in argelose geesten. Zulke houdingen en gesteldheden worden versterkt door slechte invloeden of voorbeelden in iemands omgeving (Ef. 2:2-3).

Door het bloed van Christus kunnen deze vormen van geestelijke kanker ons worden vergeven; wij kunnen dan groeien en onze vroegere verkeerde houdingen en levenswijze door de hulp en kracht van Gods heilige Geest overwinnen.

Wat is de dodelijkste en afschuwelijkste van alle vormen van kanker? De kanker van zonde waarvan men zich niet bekeerd heeft. Deze leidt tot ontzaglijk lijden en ongeluk in het fysieke leven van de mens en tot de eeuwige dood (Mal. 4:1). □

AMERIKA en EUROPA

(Vervolg van pagina 6)

bewegen. Ofwel West-Europa glijdt door eigen schuld langzaam naar de positie van een Sovjet-satelliet af, ofwel Europa wordt zich bewust van de dreiging en schuift leiders naar voren die de eis stellen dat het vrije Europa zich tot een „Derde Macht” ontwikkelt om de Westerse beschaving te beschermen.

De bijbelse profetie voorzegt het laatste — dat er opnieuw, en voor de laatste keer, een herleving zal komen van het Romeinse Rijk in dat deel van Europa dat historici het „klassieke Europa” noemen — d.w.z. westelijk en centraal Europa.

Er kunnen niet eeuwig Amerikaanse troepen in Europa gestationeerd blijven. Men kan niet verwachten dat de NATO nog eens 30 jaar zal bestaan. Zo schrijft David P. Calleo in het voorjaarsnummer van 1981 van *Foreign Affairs*: „De Sovjet-Amerikaanse nucleaire pariteit vereist logischerwijze een sterkere Europese afschrikkingsmacht. Wat er ook gebeurt, daar komen wij niet onderuit.”

De formidabele, en nog steeds

sterker wordende Franse kernmacht zou de kern kunnen gaan vormen van een dergelijke onafhankelijke Europese afschrikkingsmacht.

Het tegenwoordige Europa is als nooit tevoren verdeeld en verward over de vraag hoe het zich tegenover zijn nieuwe politieke realiteit moet instellen. „Veel politici zijn van mening dat Europa met één stem moet spreken,” zegt de Nederlandse defensie-autoriteit W. F. van Eekelen. „Maar als je dan vraagt wat die stem zou moeten zeggen, krijg je geen antwoord.”

Eén stem heeft zich echter laten horen — een stem die boven het politieke niveau verheven is. Het is die van paus Johannes Paulus II, die bij herhaling een beroep op de leiders van het continent heeft gedaan om de blik naar het verleden te richten en Europa's lotsbestemming te herontdekken in haar essentiële „geestelijke eenheid”.

Onlangs zei de paus tot een bijeenkomst van Europese journalisten dat het hun verantwoordelijkheid was de publieke opinie gunstig te helpen stemmen voor een „Verenigd Europa”.

(Zie verder pagina 25)

De Waarheid OVER DE WATERDOOP



- Is doop nodig voor behoud?
- Zijn er voorwaarden?
- Wanneer zou u gedoopt moeten worden?
- Hoe en door wie moet u worden gedoopt?

Geloof en bekering zijn de eerste twee stappen naar een christelijk leven. Waterdoop is de volgende stap. Het is niet zomaar een ritueel, maar een instelling van Jezus Christus. Volgens de Schriften is doop vereist, voor u uiteindelijk

eeuwig leven kunt krijgen. Ontdek zelf de waarheid over de waterdoop. Het zou weleens uw allerbelangrijkste beslissing kunnen zijn. Vraag zonder enige verplichting het gratis boekje *De betekenis van de waterdoop* aan.

De eerste stap . . .

Schrijf naar het eerste adres dat op de binnenomslag vermeld wordt.

B R I E F V E N

van onze lezers

Geweldige uitgave

Hiermede wil ik in de eerste plaats graag mijn excuus aanbieden dat ik u niet eerder (wegens ziekte) heb kunnen bedanken voor dat onvergetelijke boek *Het ongelooflijke potentieel van de mens*. Ik ben 83 jaar en heb nog nooit zoiets gelezen. Ik ben er volkomen van onder de indruk en ga het weer opnieuw lezen voordat ik het doorgeef aan anderen. Het is mij niet mogelijk mijn blijdschap neer te schrijven met deze geweldige uitgave.

J.v.L., Amersfoort

Kennis

Ik ben een voorganger van een kleine gemeente te Bogor — een kleine stad 60 km buiten Jakarta — en heb ook zo'n beetje de Theologische School gehad, maar toch ben ik nog *niet* zo diep in de kennis van de bijbel, en het is zo moeilijk om Gods woord te verstaan en te begrijpen en om het door te geven. Maar *nadat* ik uw bladen en uw boeken en wat te meer uw bijbellessen gelezen heb is het

voor mij alsof mijn ogen geopend worden. Hartelijk dank.

Pat. A.W.S., Bogor, Indonesië

Vernieuwing

In het tijdschrift van april stak een kaart waarmee u er mij aan herinnerde mijn vernieuwing voor een abonnement aan te vragen, daar u nog steeds geen aanvraag ontvangen had.

Deze morgen kreeg ik echter weer het tijdschrift voor de maand mei in de bus. U kunt zich nauwelijks inbeelden hoe blij ik was. Het zou mij zeer pijnlijk overkomen uw tijdschrift te moeten missen. Ik dank u voor alles wat u erin biedt. Uw godsdienstige en politieke artikelen helpen ons wegwijs te worden in de chaos die de wereld op onze huidige dag biedt.

Daarom vraag ik u beleefd de toezendingen niet op te schorten. Mijn oprechte dank bij voorbaat.

M.V., Kortrijk, België

Waarheid

Hartelijk dank voor toezending van uw

tijdschrift. Het was de eerste keer dat ik dit blad mocht ontvangen. Het was voor mij een openbaring — en hoe duidelijk u de stukken schrijft. Vooral Massada vond ik zeer interessant. Ik volg een bijbelcursus en dit is een blad dat de bewijzen op tafel legt. Niet alleen wat betreft politiek, ook wat omgaat in je eigen gezin en in de kerk. Ik heb nooit geweten dat er zo'n interessant tijdschrift bestaat. Met vriendelijke groeten.

R.v.d.M., Boxtel

„Ik ben geen dier”

Het artikel van de heer Jeff Calkins — „Ik ben geen dier” is aangrijpend en herinnert ons aan Gods liefde voor de mens — ongeacht hoe wij eruit zien. Niemand van ons is te vergelijken met God in zijn schoonheid; wij kunnen erg dankbaar zijn dat hij dieper kijkt dan ons uiterlijk, en ons potentieel kent. Dank u wel dat u ons de hoop brengt dat wij eens zo zullen zijn als Hij!

A.E. McClaud,
Mt. Clare, West Virginia

Het toneel wordt in gereedheid gebracht voor enkele spectaculaire machtsverschuivingen in Europa.

Weliswaar blijft de *militaire macht* van de Sovjet-Unie onbetwist, maar haar economie rust op lemen voeten. Het kan zijn dat Moskou doodgewoon niet in staat is het uiteenvallen van een groot deel van haar Oosteuropese rijk te voorkomen, te beginnen met Polen.

Volgens de auteur William Pfaff, is de Sovjet-Unie af en toe „in staat tot plotselinge daden van realisme”. Als voorbeeld kan gelden dat de Sovjets in 1955 Oostenrijk de volledige vrijheid toestonden — op voorwaarde dat Oostenrijk permanent een

neutrale staat zou blijven, zonder verbindingen met de NATO. Zal Moskou op de een of andere dag besluiten haar verliezen in Oost-Europa op soortgelijke wijze te beperken?

Wanneer Polen en andere satellieten zich zouden losmaken, bestaat volgens Joseph C. Harsch van de *Christian Science Monitor* de mogelijkheid van een reconstitutie van wat hij „het geheel van het klassieke Europa” noemt.

„Klassiek Europa” is niets anders dan een nieuwe Europese rangschikking volgens de opzet van het oude Heilige Roomse Rijk, onder auspiciën van de rooms-katholieke kerk!

Het zal geen goed nieuws zijn voor de Verenigde Staten, die losgekoppeld zullen worden van Europa, en evenmin voor Engeland. Zoals de Britse minister-president Margaret Thatcher onlangs tegen president Reagan zei: „Wij in Engeland staan aan uw zijde.” En een zegsman van het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken zei tegen Associated Press: „Zij is ervan overtuigd dat het lot van Engeland aan dat van Amerika gekoppeld is.”

Wilt u weten wat dat lot is, schrijf ons dan om toezending van ons gratis Engelstalige boekje *The United States and Britain in Prophecy*. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 2)

per jaar aan tienden en offers, gedurende de eerste 35 jaar van het Werk, te rijmen met een slechts *geringe* stijging van het aantal personen (minder dan 12%), die deze gaven doen? De verklaring hiervoor is werkelijk verrassend! Degenen die eigener beweging aan dit grote Werk deelnemen, hebben ervaren dat dit de moeite loont — dat hun eigen inkomen over het algemeen stijgt! Ik wil niet zeggen in alle gevallen, maar wel over het geheel genomen!

Hoe moet men dit verklaren?

Wel, hier doet die Sterke Hand zich gelden. Zou die ongeziene Hand er niet zijn, dan bestonden er over 25 jaar hier op aarde geen mensen meer!

Door een bovennatuurlijke interventie zal de mensheid worden behouden. En de openbaring, aan het mensdom verschaft door het Opperwezen dat deze Sterke Hand uitstrekt, leert ons hoe het mogelijk was dat bij een slechts geringe stijging van het aantal het Werk steunende medewerkers *toch* een toename met 30% van hun bijdragen kon worden bereikt.

Hier zijn enkele citaten uit die geopenbaarde verklaring. Tot ons (de kinderen van Jakob) zegt Hij: „Van de dagen uwer vaderen af zijt gij afgeweken van mijn inzettingen en hebt ze niet onderhouden. Keert terug tot Mij, dan zal Ik tot u terugkeren, zegt de Here der heerscharen. En dan zegt gij: In welk opzicht moeten wij terugkeren?”

En Hij antwoordt dan: „Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing. Met de vloek zijt gij vervloekt, en Mij berooft gij, gij volk in zijn geheel. Breng de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; *beproeft Mij toch daarmee*, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen *en zegen in overvloed over u uitgieten*” (Mal. 3:7-10).

Onze Schepper, Heerser over het heilal, daagt ons uit. Hij daagt ons uit Hem *op de proef te stellen!* Hij doet

ons een belofte. Hij beveelt ons Hem te testen! Hij *beloofd* welvaart voor degenen die tienden betalen ten behoeve van zijn Werk.

Hier nog een woord van Jezus: „Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven” (Lukas 6:38).

En van de apostel Paulus: „Wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten. Een ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief. En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn” (2 Kor. 9:6-8).

Wij weten dat ons een uiterst belangrijke opdracht is gegeven. Deze houdt in: een lethargische mensheid tot het besef brengen, dat zijn verkeerde wegen naar een crisis leiden waarin de gehele mensheid zou worden weggevaagd als de Almachtige God niet zou ingrijpen om ons te behouden. De opdracht houdt ook in dat wij aan de gehele wereld bekendmaken dat de Schepper tevens Heerser over zijn schepping is — en dat de mensheid in haar geheel zijn wetten heeft overtreden en daarmee alle opengetaste ellende waaronder de wereld thans zucht, over zichzelf heeft afgeroepen! Ons is opgedragen de spoedig te verwachten komst te verkondigen van de Grote Messias in volmaakte en bovennatuurlijke macht en glorie, die Gods heerschappij over alle volkeren zal vestigen en deze ongelukkige wereld eindelijk *vrede* zal brengen.

Ik heb al uiteengezet dat deze medewerkers zich uit vrije wil hebben aangemeld. Hierbij dient opgemerkt dat dit, strikt genomen niet voor honderd procent zo is.

Want de volle waarheid is dat die „ongeziene Sterke Hand” letterlijk de levende Christus is. Hij is het die dit grote Werk bestuurt en er leiding aan geeft. Van deze realiteit hebben wij, die de feiten *kennen*, in de loop der jaren zoveel bewijzen gezien, dat voor ons elke twijfel is uitgesloten.

En deze zelfde Christus zei tijdens zijn fysieke leven van zijn discipelen: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u

uitgekozen en u aangewezen” (Joh. 15:16). In zekere zin zijn zij die deel hebben aan dit machtige Werk met en onder de levende Christus, *in de dienst daartoe opgeroepen*. Het is echter geen oproep waaraan niet te ontkomen valt. Want elk individu beslist voor zichzelf: „... en wie wil, neme het water des levens om niet” (Openb. 22:17).

Daarom hebben onze medewerkers uit eigen vrije wil hun beslissing genomen, ongevraagd en zonder door mij of iemand anders daartoe te zijn benaderd. Zelfs al zijn ze geroepen, uitverkoren door die Sterke Hand — iets wat ze misschien niet eens in de gaten hebben gehad — dan hebben ze dat toch *vrijwillig* aanvaard teneinde aldus deel te hebben aan het behoud van deze wereld, onder leiding van de levende Christus.

Wij beseffen volkomen dat we slechts armzalige menselijke instrumenten zijn ten behoeve van het eigenlijke Werk van de Almachtige Levende God bij de voorbereiding van al wat komen gaat.

Was het in die beginjaren van het Werk een strijd die letterlijk „bloed, zwoegen, tranen en zweet” vergde, het is dat vandaag de dag nog steeds! Maar de bereidheid van de medewerkers om beprovingen te doorstaan en offers te brengen, is niet alleen financieel beloofd, maar ook in geestelijk, maatschappelijk en nog vele andere opzichten.

Dit Werk, ofschoon nu toch over de hele wereld verbreed, heeft altijd voor zijn voortzetting en overleving moeten vechten. Ook nu nog is het een dagelijks gevecht om onze begroting sluitend te krijgen. Voortdurend moeten we ons inspannen nieuwe methoden te bedenken waardoor met het geld dat binnenkomt, weer meer kan worden gedaan, teneinde nog meer mensen beter te kunnen dienen.

Paradoxaal genoeg vecht dit Werk om te blijven *voortbestaan* en zich uit te breiden, om een mensheid te waarschuwen die geen groter probleem kent dan te blijven *voortbestaan*. En dat terwijl wij de enige stem hier op aarde zijn, die het grote en goede nieuws laat horen *hoe* deze wereld zal blijven bestaan. Onze medewerkers en ik zijn u zeer erkentelijk dat u ons toestaat te dienen en te *geven*. □

MIDDEN-OOSTEN

(Vervolg van pagina 8)

Sommige diplomatieke commentatoren opperden de veronderstelling dat Sadat, in het licht van het aftreden van president Carter, de komst van een Reagan-regering die zich blijkbaar meer verbonden voelde met het Israëliësch standpunt, en tenslotte de mogelijkheid van een nieuwe Israëliësch regering met eigen nieuwe denkbeelden, zich op dit moment verplicht achtte zijn „Europese kaart uit te spelen” — dat wil zeggen zijn zaak aan Europa voor te leggen.

In zijn toespraak tot het Europese Parlement vermeed Sadat echter zorgvuldig, Camp David af te schrijven. „Ik ben hier niet gekomen om Camp David uit te verkopen,” sprak hij tot de vergadering. In plaats daarvan zei Sadat dat het in Camp David op gang gebrachte vredesprocédé een raamwerk vormde waarop Europa met een eigen Midden-Oosten initiatief zou kunnen voortborduren om tot een doorbreking van de huidige impasse te geraken.

De Egyptische president sprak de hoop uit dat het verleden jaar in Venetië gelanceerde Europese initiatief niet met Camp David zou concurreren, maar veeleer een strategie zou zijn die aan zou sluiten op de grondbeginselen die in de Camp David accoorden waren vastgelegd. Hij zei dat de Verenigde Staten een volledige rol zouden moeten blijven spelen.

Sadat legde er de nadruk op dat elke Europese inspanning een *aanvulling* in plaats van een *vervanging* van het Camp David procédé zou moeten zijn. „Ik kwam om tegen de Europeanen te zeggen: laten wij proberen onze *krachten te bundelen* om het vredesstreven nieuwe impulsen te geven.”

In zijn toespraak moedigde Sadat de Europeanen herhaaldelijk aan, nieuwe denkbeelden aan te dragen voor het zich voortslepende Camp David procédé. Hij deed een beroep op de EG, om zowel Israël als de Palestijnen te helpen overhalen, „een formule van wederkerige en gelijktijdige erkenning te aanvaarden”.

Op het stuk van de Palestijnen, zei Sadat tot het Parlement: „Egypte

dringt er bij u op aan, hun recht op zelfbeschikking en nationale waardigheid te steunen. Dit is hun van God gegeven recht, dat hen onder geen enkele omstandigheid ontnomen kan worden.” Hij verklaarde dat een Palestijnse eenheid „geen bedreiging zal vormen voor de veiligheid van Israël. In feite vormt zij daarvoor zelfs de beste waarborg”.

Sadat merkte verder op dat „de vestiging van een Palestijnse staat na een overgangperiode voor alle landen in dit gebied een positieve ontwikkeling zou betekenen...” Hij zei dat zo'n Palestijnse staat het te druk zou hebben „met de taak van de wederopbouw en het bouwen van bruggen naar andere naties” om een bedreiging voor Israël te kunnen vormen.

Een vredesmacht

De Egyptische president zei ook dat Europa zou kunnen bijdragen tot het garanderen van een eventueel te bereiken regeling. In het bijzonder deed Sadat een beroep op Westeuropese deelneming aan een vredesmacht in dit gebied.

„De Europeanen zouden onder auspiciën van de Verenigde Naties een staande legermacht kunnen leveren om alle betrokken partijen, zowel de Arabieren als de Israëliërs, veiligheid te verschaffen”, zo stelde hij voor. Ook diverse Europeanen hebben de mogelijkheid van het zenden van een vredesmacht naar het Midden-Oosten overwogen.

Wat Jeruzalem betreft, merkte Sadat op dat de bittere controverse die over de Heilige Stad is losgebarsten, het falen van eenzijdig bestuur heeft aangetoond. Israël maakt aanspraak op heel Jeruzalem — met inbegrip van de Arabische sector — als zijn „eeuwige hoofdstad”.

Sadat verklaarde dat Jeruzalem voor alle gelovigen toegankelijk moet blijven. „Ik roep u hierbij op ons te steunen in een vastberaden poging om tot dat doel te geraken,” zei hij tegen het Parlement.

Arabische staten — waaronder Egypte — erkennen Jeruzalem niet als Israëls hoofdstad. Een afgelopen januari in Saoedi-Arabië gehouden topconferentie van 37 Islamitische landen riep op tot een „*jihad*” tegen Israël om de Arabische soevereiniteit over Jeruzalem te herwinnen.

Sleutelgebeurtenissen

President Sadats boodschap werd door het Europese Parlement goed ontvangen, en het gaf hem een staande ovatie. Zijn imago als een verantwoordelijk internationaal staatsman werd aanmerkelijk versterkt. Volgens een Europees diplomaat was het „een signaal aan Reagan dat wanneer hij dit jaar een ontmoeting met Sadat heeft, hij niet alleen maar spreekt met een beschermeling van gewezen Amerikaanse presidenten, maar met een zelfstandig en vooraanstaand wereldleider”.

Het Westduitse dagblad *Stuttgarter Zeitung* gaf als commentaar dat „een poging om Israël en de PLO tot wederzijdse erkenning te bewegen, tot mislukking is gedoemd zolang Reagan, in het voetspoor van Begin, de PLO als een bende terroristen blijft beschouwen. Sadats flirt met Europa diende waarschijnlijk het doel, politiek gesproken de winter door te komen — tot de verkiezingen in Israël hem mogelijk weer wat meer manoeuvreerruimte geven, ook in Washington”.

Naar verwachting zal er in juli nieuwe beweging komen in het Europese initiatief, wanneer drie belangrijke elementen in één punt samenvallen:

De nationale verkiezingen in Israël op 30 juni.

De overname van het voorzitterschap van de EG-ministerraad door Englands minister van Buitenlandse Zaken, Lord Carrington — de voornaamste architect van het Europese initiatief.

Tenslotte verwachten welingeachte kringen in Washington dat de Reagan-regering tegen het midden van dit jaar de details van haar Midden-Oosten politiek zal hebben vastgesteld. President Reagan moet nog duidelijk maken hoe hij de onafgemaakte business van Camp David wenst te benaderen.

Heen en weer gereis naar het Midden-Oosten

Volgend op zijn toespraak in Luxemburg rolde Parijs de rode loper uit voor president Sadat. Daar sprak hij twee dagen lang met de vorige Franse president Giscard d'Estaing, die lange tijd gereserveerd heeft gestaan jegens Camp David.

Sadats bezoeken aan Luxemburg en Frankrijk vormen slechts een deel van het plaatje van toenemende contacten tussen Europa en het Midden-Oosten.

Europese politici en diplomaten zijn in steeds grotere getale naar het Midden-Oosten gereisd.

De Oostenrijkse kanselier Bruno Kreisky reisde naar Caïro om na de terugkeer van de Egyptische president van diens diplomatieke bliksem-offensief in Europa, vier dagen lang met Sadat te praten. Kreisky — het eerste Westerse staatshoofd dat openlijk met PLO-voorzitter Yasser Arafat confereerde — bezocht Egypte in het kader van een oriënterend Midden-Oosten bezoek voor de Socialistische Internationale.

Kreisky, die blijft aandringen op PLO-deelneming aan de Egyptisch-Israëlische besprekingen, was het met Sadat eens dat onderhandelingen over de Palestijnse autonomie zouden moeten worden opgeschort tot na de vorming van een nieuwe Israëlische regering na de verkiezingen van 30 juni. Ook toonde Kreisky zich voorstander van een meer actieve rol van West-Europa bij het bevorderen van de vrede in het Midden-Oosten.

Kort na het bezoek van Kreisky bracht de Westduitse minister van Buitenlandse Zaken Hans-Dietrich Genscher een bezoek aan Sadat in Caïro. Genscher drong erop aan dat „alle bij het conflict in het Midden-Oosten betrokken partijen elkaar erkennen als onderhandelingspartners”.

In besprekingen met andere Egyptische leiders, zette Genscher nogmaals de opvatting van Bonn en van de Europese Gemeenschap uiteen, dat een blijvende regeling van de vrede in het Midden-Oosten „dient te voorzien in zelfbeschikking van het Palestijnse volk en in het recht van alle staten in dit gebied, met inbegrip van Israël, om binnen veilige grenzen te kunnen bestaan”.

Andere belangrijke bezoekers aan het Midden-Oosten in de afgelopen zes maanden waren onder meer de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken en EG-president Van der Klaauw en de voormalige Britse minister-president Edward Heath. Heath bepleitte in een gesprek met president Sadat Europese deelneming aan pogingen, het 33-jaar oude

Arabisch-Israëlische conflict te regelen, om de groeiende Sovjet-aanwezigheid in het gebied tot staan te brengen en meer zekerheid te krijgen voor ongestoorde olieleveranties aan het Westen.

Reacties van PLO en Israël

Intussen zijn de meest rechtstreeks betrokken partijen — Israël en de Palestijnen — druk bezig geweest de Europese voorstellen te bestuderen.

De Israëlische leiders bereidden het EG-initiatief een koele ontvangst. Het standpunt van de Knesset is dat tussenkomst van Europa het vredesproces van Camp David vrijwel zeker zou ondermijnen.

De Israëlische arbeidersleider Shimon Peres zou hebben gezegd dat het Europese initiatief „de kloof tussen ons en de Arabieren vergroot, in plaats van haar te overbruggen”. En minister-president Begin noemde de Midden-Oosten politiek van de landen van Europa „volstrekt negatief”.

De Palestijnse Bevrijdings Organisatie daarentegen, verwelkomt het vooruitzicht van een eigen Europees standpunt in de Midden-Oosten kwestie. Zij heeft echter bezwaar tegen het EG-voorstel voor een referendum onder de Palestijnen in de hele wereld, omdat een dergelijk referendum naar haar gevoelen haar geclaimde status als enige vertegenwoordigster van het Palestijnse volk zou ondermijnen.

De PLO-autoriteiten kanten zich ook tegen voorstellen om de toekomstige Palestijnse zone geheel of gedeeltelijk te demilitariseren.

Europa's motieven

Tal van waarnemers van de situatie in het Midden-Oosten hebben opgemerkt dat de Europese voorstellen ver verwijderd schijnen te zijn van wat voor een Israëlische regering aanvaardbaar zou lijken. Een journalist kenschetste het EG-plan zelfs als „kennelijk een doodgeboren kindje”.

Dat oordeel is mogelijk wat prematuur. Wanneer de geëigende veiligheidsgaranties worden verstrekt, is het mogelijk dat een Israëlische socialistische regering iets verzoenender zou blijken te zijn dan verwacht.

Maar voor het moment ziet het er

allemaal weinig rooskleurig uit. Bijgevolg is van vele kanten de beschuldiging geuit dat de Europeanen alleen maar bezig zijn, uit economische motieven een wit voetje te halen bij de Arabische landen — en dat de Europese voorstellen niet meer zijn dan een ingewikkelde charade, d.w.z. niet meer dan *uiterlijk vertoon* om de Arabieren zoet te houden.

De Israël's in het bijzonder zijn van mening dat Europa de Arabieren tegemoetkomt om de Arabische olieproducenten gunstig te stemmen. Dit impliceert dat Europa zijn voorstellen niet werkelijk ernstig meent, maar ze slechts met propagandistische doeleinden lanceert.

In het bijzonder hebben Israëlische autoriteiten het idee belachelijk gemaakt dat Europese troepen een effectieve garantie zouden kunnen vormen voor een regeling in het Midden-Oosten. „Zou de Europese Gemeenschap *werkelijk* Israël verdedigen tegen een OPEC-land?” vragen zij.

Zonder twijfel is Europa economisch kwetsbaar. Zo is bijv. Frankrijk voor 80% van zijn olievoorziening afhankelijk van het gebied rond de Perzische Golf. Een wederopleving van de Arabisch-Israëlische gevechtshandelingen zou de olietoevoer naar Europa vrijwel zeker verstoren. Een stilstand in de aanvoer van olie uit het Midden-Oosten zou voor Europa niet minder dan *rampzalig* zijn!

Men kan Europa zeker niet verwijten dat het meer zekerheid inzake de olieaanvoer tracht te bereiken door mee te werken aan een grotere stabiliteit in het Midden-Oosten. Maar die instabiliteit van het Midden-Oosten is een gevolg van *veel* factoren, niet alleen van de Arabisch-Israëlische confrontatie.

In de hele Arabische wereld wemelt het van conflicten tussen links en rechts, rijk en arm, orthodoxe en vrijzinnige moslims, nationale meerderheden en nationale minderheden, burgerlijke gezagsdragers en legerofficieren. Er zijn *ontelbare* potentiële brandhaarden in het Midden-Oosten!

Momenteel vormt het voortduren van de oorlog tussen Irak en Iran een aanmerkelijk grotere bedreiging voor de olieaanvoer dan de controverses over Palestina. Critici van het Euro-

pese Midden-Oosten initiatief hebben het om die reden gedesavoueed als te beperkt van opzet en te kortzichtig van perspectief.

Sommigen hebben ook geopperd dat *afgunst* en *wrevel* jegens de Verenigde Staten een rol gespeeld kunnen hebben bij de lancering van het Europese initiatief in het afgelopen jaar. Washington heeft lang genoeg in de schijnwerpers gestaan als de voornaamste bemiddelaar tussen Arabië en Israël. Europa heeft grotendeels langs de lijn gestaan.

Het Westduitse dagblad *Frankfurter Neue Presse* heeft opgemerkt dat president Sadat, door Europa aan te sporen een grotere rol in het Midden-Oosten te spelen, „een vruchtbare bodem vond, want de laatste tijd is ook onder de Europese bondgenoten de dringende noodzaak gevoeld zich ten aanzien van de buitenlandse politiek duidelijker te profileren”.

Wat de toekomst zal brengen

Een Europese gooi naar meer invloed in het Midden-Oosten zou voor kenners van de bijbelse profetie geen verrassing moeten zijn.

Het Midden-Oosten in het algemeen en Jeruzalem in het bijzonder vormen het **BRANDPUNT** van alle bijbelse profetie. Door de profetie kunnen *wij weten* wat er in het kritieke gebied van het Midden-Oosten plaats zal gaan vinden!

De profetie zegt ons dat ten spijte van de mannen des vredes en van goeden wille, zowel in het Midden-Oosten als in de betrokken gebieden daarbuiten, krachten die zich aan de controle van verantwoordelijke staatslieden onttrekken, het gebied uiteindelijk in een *verschrikkelijke crisis* zullen storten!

Jezus Christus openbaart dat Jeruzalem, zij het in de toekomst, „door legerkampen omsingeld” zal zijn, en „door heidenen vertrapt” zal worden (Lukas 21:20, 24). De profeet Zacharia toont dat alle volken zich tegen Jeruzalem ten strijde zullen vergaderen en dat de stad genomen zal worden (14:1-2).

Hoe zullen deze gebeurtenissen zich voltrekken?

De bijbelprofetie voorzegt een uiteindelijke wedergeboorte van het oude Romeinse Rijk in Europa — een federatie van tien volkeren of

groepen van volkeren onder aanvoering van een superdictator die „het Beest” wordt genoemd (Openb. 17). De profeet Daniël openbaart dat dit herleefde Romeinse Rijk in de eindtijd militair betrokken zal geraken bij het Midden-Oosten — ten detrimente van zowel Arabieren als Israëli's. Daniël noemt dat herstelde Romeinse Rijk „de koning van het Noorden” (Dan. 11:40).

Het lijkt waarschijnlijk dat toekomstige Arabische druk op Europa om Israël te dwingen tot een accordé te komen, vergezeld zal gaan van een inperking van onmisbare olieverscheppingen. Het gevolg zou een frontale botsing tussen Europa en het Midden-Oosten kunnen betekenen. Europa zou dan geen andere mogelijkheid zien dan de toevloed van olie tot binnen zijn grenzen met militaire middelen te verzekeren.

Uiteindelijk zal het Midden-Oosten het brandpunt worden van een worsteling op leven en dood tussen diverse wereldmachten om de wereldheerschappij. Alleen de tussenkomst van de Hand Gods in de zaken van deze wereld zal dan de totale uitroeiing van de mensheid voorkomen!

Utopia in het verschieft!

Er zal vrede komen tussen Israël en zijn naburen. Het Midden-Oosten is voorbestemd een stabiel en welvarend gebied te worden, vrij van woelingen en oorlogsdreiging!

Maar voor het zover is zullen de volkeren van die door oorlog verscheurde streek een periode van onvoorstelbare chaos en rampspoed doormaken, een tijd „zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal” (Matth. 24:21).

Eerst met de wederkomst van Jezus Christus als Messias om de wereld te regeren zal er blijvende vrede komen in het Midden-Oosten en in de wereld als geheel! Wilt u een gedetailleerde kijk op die utopische toekomst, schrijf ons dan om een gratis exemplaar van het boekje *The Wonderful World Tomorrow — What It Will Be Like*. Wij hebben dit boekje tot nu toe alleen nog maar in de Engelse taal, maar als u deze machtig bent vraag het dan direct aan. □

COMPUTER

(Vervolg van pagina 10)

menselijke geest moet leren onderscheiden tussen goed en kwaad — juist en onjuist. Dit proces is geestelijke groei.

De bijbel vertelt ons wat juist en onjuist is; we moeten de juiste instructies bestuderen — de goede gegevens. Wij moeten deze instructies dagelijks in onze geest onderbrengen.

Het is daardoor mogelijk onze geest te „herprogrammeren” zoals een computer geherprogrammeerd kan worden om alleen goede informatie te ontvangen en de slechte te verwerpen. Wanneer wij zo onze geest herprogrammeren wordt onze geest veranderd. Wij beginnen het vermogen te ontwikkelen het juiste van het onjuiste te onderscheiden, en het juiste te doen.

Met onze geherprogrammeerde geest kunnen wij nu weerstand bieden tegen gegevens die verkeerd zijn, doordat wij goede en slechte input kunnen onderscheiden. Wij kunnen ook juiste besluiten nemen daar onze bron van gegevens goed is!

Wat voor gegevens moeten er nu eigenlijk dagelijks in onze geest worden gebracht? Welke soort informatie? In vers 8 van Filippenzen 4 antwoordt Paulus: „Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat.”

Het goede, het juiste, de eerlijke en ware dingen vormen de juiste input voor onze geest.

Geen mechanische computer kan in werkelijkheid zijn eigen koers kiezen. Wij kunnen dat wel — u kunt dat wel! Maar zelfs wanneer uw geest „geherprogrammeerd” is hangt hetgeen u doet toch nog geheel van u af!

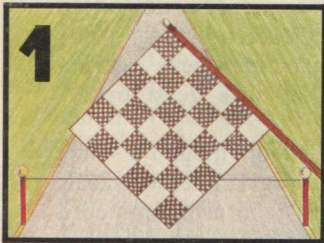
U hebt het vermogen ofwel om de juiste gegevens te kiezen, de juiste dingen te doen — ofwel om het juiste te verwerpen en het verkeerde voort te zetten. Nog steeds geldt dat wij ons een speciale inspanning moeten getroosten om de juiste dingen in het leven te kiezen en te doen! □

**AANBOD VAN
GRATIS BOEKJE**

Zeven essentiële wetten
die u kunnen helpen . . .

Probeer te winnen!

DOEL



1 WAT is echt succes? Waarom verkeren zovelen in onzekerheid en armoede? En waarom zijn zoveel „succesrijke” mensen ongelukkig? De sleutel tot echt succes is een juiste doelstelling.

voorbereiding



2 BENT u op succes voorbereid? Voorbereiding en juiste opleiding gaan samen. Zie hoe echte waarden heroverd kunnen worden en dat het leven heus een overweldigend doel in petto heeft.

gezondheid



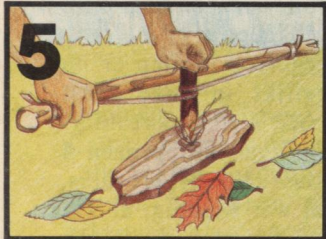
3 KLINKT wel eenvoudig, maar een goede gezondheid en blijvend succes horen bij elkaar. Leer hoe u tegenover dieet en lichaamsbeweging moet staan zonder „extrem” te worden.

voortvarendheid



4 SUCCESRIJKE mannen en vrouwen uit alle rang en stand bezitten stuwkracht. Dit boekje toont aan dat u die energie en stuwkracht kunt ontwikkelen en vermeerderen.

vindingsrijkheid



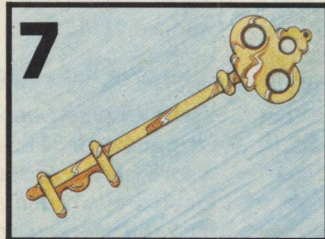
5 LEES hoe u het leven met al zijn obstakels en verwickelingen moet aanpakken. Onvoorzijne omstandigheden die echt succes in de weg staan kunnen worden overwonnen.

doorzetten

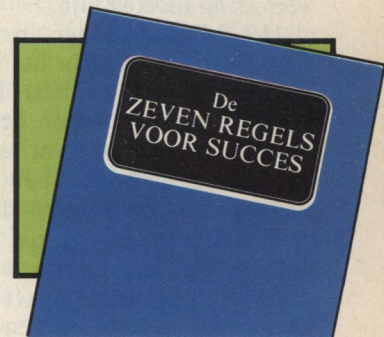


6 NEGEN van de tien laten zich door tegenslagen van uiteindelijk succes afbrengen. Maar met een klein beetje meer „vastbijten” kan mislukking in succes worden veranderd.

De sleutel . . .



7 DE belangrijkste sleutel wordt nog niet door één op de honderd begrepen of toegepast. Deze sleutel zal uw algehele doel veranderen en uw leven hernieuwde betekenis geven. De 7e wet verandert alles!



DOE ER VANDAAG nog wat aan en vraag zonder enige verplichting uw gratis exemplaar aan van *De zeven regels voor succes*. Schrijf naar het eerste adres dat op de binnenomslag vermeld wordt.

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

Zend mij de volgende lectuur: _____

Adreswijziging: _____

Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres:

Naam _____

Straat _____

Postcode/plaats _____

Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)